

Komisyon tiyatrosu ve figüranları: Petrol açılımına çözüm makyajı!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2025 / Sayı:191 Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Tofaş, Tuzla Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci ve Esitaş fabrikalarından, İzmir TPI, Kocaeli Gübretaş ve Omsa grevlerinden, İzmir metal ve belediye işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Başka bir siyaset hem mümkün hem de zorunlu:

İŞÇİLER SINIF SİYASETİNE!

Neden olmasın?

Siyasi gündemin tüm çalkantıları ve tartışmaları içinde değişmeyen bir gerçek var, o da milyonların yaşadığı derin yoksulluk ve geçim sıkıntısı. İşsizlik ve hayat pahalılığı ekonomik bir sorun olarak yaşansa da sebepleri de, sonuçları da, çözümleri de eninde sonunda siyasete dayanıyor. Dolayısıyla işçi sınıfının bunun farkına varmasının ve mücadelesini siyasallaştırmasının zorunluluk olduğu bir döneme gidiyoruz. Asgari ücrete zam yoksa, kamu işçisine, memura para yoksa kaynak olmadığından değil tüm kaynaklar sermayeye harcandığından, faize gittiğinden, emperyalizm tarafından gasbedildiğindendir. Vermediler, vermiyorlar, vermeyecekler. Almak zorundayız. Hakkını almak için sendikalaşan işçi işten atılıyorsa, direnen işçinin karşısına devletin polisi jandarması çıkıyorsa, sendikacı işçinin grevi devlet tarafından yasaklanıyorsa, o zaman iş ve ekmek mücadelesi de siyasi hale geliyor demektir.

İktidarın estirdiği propaganda rüzgarlarına bakarsanız Türkiye süper güç olmaya doğru gidiyor. Tutabilene aşk olsun! Nasıl bir süper güç ki açlık sınırının altına düşen asgari ücretliye Temmuz ayında ara zam yap(a)mıyor! Kamu işçisi "Zordayız, geçinemiyoruz!" diyerek sefalet dayatmasına karşı greve çıktığında gece yarısı kararıyla işçinin grevini yasaklıyorlar. Sadece yüzbinlerce işçinin ekmeğine kan doğramakla kalmıyorlar. Anayasayı da, grev yasaklarını sendika hakkı ihlali olarak hukuksuz ilan eden Anayasa Mahkemesi kararlarını da ayakları altında çiğniyorlar. Kamu işçilerinin sendika ağaları grev yasağını sineye çektiğinde de bu bir siyasal tutumdur. Kamu emekçilerinin (memur) sendikaları grevsiz toplu sözleşme tiyatrosunda figüranlık yaparken de bir siyasal tutum içindedir. Sendikalarda siyaset olmaz diyen bu ağalar işçiyi satan, sermayenin iktidarından yana olan bir siyaseti yürütmektedir. Dün Polonez işçisi nasıl sendika hakkı için çıktığı yolda istikameti "Anayasal Hak Yürüyüşü" diyerek Ankara'ya yönelmişse, metal işçisi grevleri yasaklandığında "grev Anayasal haktr" diyerek, grev hakkını fiil grevle

savunmuşsa yani işçi mücadelesi sermaye düzeni ile siyasal olarak karşı karşıya gelmişse bu bir tercih değil işçinin hakkını aramasının zorunlu bir yoludur.

Anayasa konusunda zincirli mecliste bir tiyatro oynanıyor. İşçi sınıfı siyaseti ise ayaklarını yere sağlam basmakta ve hayatın gerçeğine yaslanmaktadır. Neden işçi sınıfı sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarına göre ülkeye Anayasa biçmeye çalışanların arkasında taraf olsun? Neden işçi sınıfı sermaye partilerine "Siz düzenin çarklarını döndürmek için yeni Anayasa istiyorsunuz, bizse sömürü düzeninin çarkına çomak sokmak istiyoruz" demesin?

"Savunma sanayiinde dünyaya parmak ısırtıyoruz" diyorlar ama savunma sanayii işçilerine enflasyon kadar bile zammı çok görüyorlar! Yüzlerce kilometre menzilli balistik füze yapmakla övündükleri yerde orman yangınına söndürmeye üzerlerinde penyelerle giden işçileri şehit veriyoruz! Yerli dedikleri uçak motorundan mühendisine kadar İngiliz uçağı çıkıyor! İsrail'e gözdağı veriyoruz havasında allayıp pulladıkları silah fuarı İsrail'in soykırımcı ordusunu donatan Amerikan, İngiliz, Alman, İspanyol vs. emperyalist şirketlerden geçilmiyor. İsrail'in ortakları içerde cirit atıyor Filistin'in dostları dışarıda gözüktü alınıyor! Millî savunma sanayii için kendini feda etti diye yağlayıp balladıkları adam bu işten o kadar çok şahsi gelir elde ediyor ki vergi rekortmeni oluyor! Madem bu iş millî neden savunma sanayii millîleştirilmiyor da özel sektör tarafından yürütülüyor?

İktidar, milyonları açlığa mahkûm ederken, "patronların kasasını dolduracağız" demiyor, sermayenin çıkarlarını güden milliyetçi ve militarist siyaseti sonuna kadar kullanıyor. İşçi sınıfı uyanmak ve bu işçi düşmanı milliyetçiliğin ve militarizmin karşısına dikilmek zorunda. Neden işçi sınıfı savunma sanayiinin sahte kahramanlarını alkışlamak yerine işçi denetiminde kamulaştırmayı (millileştirme) savunmasın?

ABD'nin geçmişte Irak'ı işgal ederken Özal'ın "bir koyup üç ala-

cağız" diye pazarladığı planı yeniden ısıtıp "Terörsüz Türkiye" etiketiyle piyasaya sürüyorlar. Muhalefetten kimisini elindeki siyasi rehinelere tehdit ederek kimisini de emperyalist paylaşım kavgasından kırıntılar vadederek sömürgeci burjuvazinin çıkarlarına ve Amerikan planlarına ortak ediyorlar. Daha saf olanlar ise bunlara bile gerek duymadan, daha dün sabah akşam tekrar ettikleri "tek adam rejimi", "faşizm" laflarını unutup ne idüğü belirsiz komisyonlarda sandalye kapmaya koşuyorlar. Türk-Kürt kardeşliği ekmek kavgasında, grev çadırlarında omuz omuza çekilen halaylarda ete kemiğe bürünür. Sömürgeci sermayenin petrol açılımında ise kardeşlik boş bir sözden ibarettir. O halde neden Türk-Kürt işçileri, emekçileri, yoksulları gizli diplomasiyle kapalı kapılar arkasında yürütülen pazarlıkları boş umutlarla bekleyip, paylaşım masasından payına düşecek kanlı kadere razı olsun? Neden işçi sınıfı grev halayında olduğu gibi Türkle Kürdün, Türkçeyle Kürtçenin tam eşitliğine dayanan, kendi kardeşlik projesini yükseltmesin?

İşçi sınıfı kendi gündemini ülkenin gündemi haline getirmek, başta ezilen Kürt halkı olmak üzere ezilenlerin taleplerini sahiplenerek onları müttefik olarak kazanmak ve böylece ülkenin gündemine işçi sınıfının damgasını vurmak için siyaset yapmak zorunda. Sınıf siyaseti demek ayrı gayrı demeden işçi sınıfının tüm güçlerini Birleşik İşçi Cephesi'nde birleştirmek, Devrimci İşçi Partisi'ni inşa ederek işçi iktidarı için mücadele etmek demek. Türkiye'nin süper güç olacağı yok ama emperyalist zincirleri kırabiliriz! Petrol açılımında Türk-Kürt kardeşliği yok ama emperyalizme ve sömürgeciğe karşı işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini birlikte yükseltebiliriz. Kapitalist ekonominin düzeleceği, sermayenin milyonlara iş ve aş sağlayacağı yok ama haklarımızı söke söke alabiliriz. İşçi sınıfının devrimci iktidarında fabrikalar, bankalar devletin, devlet işçinin olacaktır. İşsize iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet böyle gelir!

5 Levent Dölek: "Grevli toplu sözleşme hakkı"

6 MESS muharebesi yaklaşıyor!

8 Sungur Savran: "Corç Abdullah Siyonizme meydan okuyor!"

Birleşik Metal-İş'li metal işçisi kadınlar 2. Genişletilmiş Şube Kadın Komisyonları Toplantısı'nda buluştu

DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Eşitlik Dairesi sendikanın genel merkezinde 31 Temmuz- 1 Ağustos 2025 tarihlerinde 2. Genişletilmiş Şube Kadın Komisyonları Toplantısı düzenledi. Türkiye'nin dört bir yanından şubelerinde Kadın Komisyonu çalışması yürüten metal işçisi kadınlar ve kadın temsilciler toplantıya katıldılar. Toplantının ilk gününde Psikolog Dr. Duygu Buğa "İş Yaşamında Kadın Dayanışması ve Çatışma Çözümü" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi ve ardından Av. Hülya Gülbahar'ın "Kadın Hakları ve Güncel Tehditler" sunumu ile eğitim oturumu tamamlandı. Eğitimlerin ardından toplantıdaki tüm üyelerin görüş ve taleplerini dile getire-

bilmesi için serbet kürsü oturumuna geçildi.

Serbest Kürsü: Metal işçisi kadınların talepleri ve görüşleri

Farklı bölgelerden metal işçisi kadınlar Kadın Komisyonlarının geçmiş çalışmalarını değerlendirdi, geleceğe yönelik taleplerini ve önerilerini sundular. Serbest kürsü konuşmalarında MESS fabrikalarında da münferit iş yerlerinin toplu iş sözleşmelerinde olabildiği gibi sendikanın toplumsal cinsiyet eşitliği ve şiddet ve tacize karşı sıfır tolerans politikaları doğrultusunda haklar eklenebilmesi için mücadele

edilmesi gerektiği, iş yerlerinde kreş için verilen mücadeleyi büyütmek ve öncelikli hale getirmek gibi talepler dikkat çekti. Kürsü konuşmalarında Türkiye'de sendikal örgütlenmeyi artırmak üzerine Kadın Komisyonlarının bölgelerdeki grev ve direnişlerle dayanışma eylemlerini yaygınlaştırmak, kadına yönelik şiddet karşısında yasaları uygulamak üzerine eylem ve politika izlemenin yanısıra yeni bir yöneliş olarak sendika şubelerinde kadınların şiddeti şiddet anında savuşturabilmesi ve birbirlerini şiddet tehdidi altındayken koruyabilmeleri için öz savunma eğitimi alınması talepleri dikkat çeken gündemler arasında oldu.

Sendikalarda kadın temsiliini artırmak ve cinsiyet eşitliği

Toplantının son günü Eşitlik Dairesi Uzmanı Nuran Gülenç'in "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Sendikal Politika" başlıklı eğitim oturumuyla başladı. Ardından "Menopoz Rehberi" adlı kitabını sunmak üzere Melis Alphan'ın katılımı ile menopozun çalışma yaşamına etkisi ve dünyada sendikaların bu konuda geliştirdiği politika örnekleri sunuldu. Metal işçisi kadınların konuya yönelik soruları yanıtladı. Toplantının son oturumunda ise metal işçisi kadınlar gruplar halinde bölünerek "Sendika-

Hayatlarımızı, haklarımızı, emeğimizi savunmak için emekçi kadınlar mücadelede en öne!

Bugün içinden geçtiğimiz süreci en yakın haliyle şöyle anlatabiliriz: patronlar ekonomik krizin bedelini işçi sınıfına ödetmek istiyor. Türkiye'yi esnek, güvencesiz, sendikaszı ucuz emek cennetine çevirmek istiyorlar. Bunu bütün işçi sınıfı yaşıyor. Ama patronlar yine en ağır fatu-rayı emekçi kadınlara kesiyor.

Hükümet aile yılı kapsamında hem doğurganlığı hem kadın istihdamını arttıracakız derken, iş-aile yaşamı dengesini korumak kisvesi altında esnek istihdam modellerini yaygınlaştırıyor. Bakım emeğinin tümüyle kadının sorumluluğu olarak algılanmasını dayatıyor. Kadınlardan ancak esnek istihdam modelleri ile işgücüne katılabileceği anlayışını yaygınlaştırıyor. Sonuçta kadınları güvencesiz, düşük ücretli, geçici işlere, dolayısıyla yoksulluğa, güven-

cesizliğe mahkûm ediyor ve başkalarına bağlı kalmaya itiyor. *Biz çalışmak isteyen her kadına iş, her işverine de kreş talep ediyoruz. Ebeveyn izinlerinin kadın ve erkek işçiler arasında eşit bölüştürülmesini, çocuk bakımının sadece kadının yükü olmamasını istiyoruz. Güvencesiz işler yerine tüm kadınlar için güvenceli, sigortalı, sendikalı iş istiyoruz.*

Yargı reformu ile de nafaka hakkımıza göz dikiyor hükümet. Boşanmada arabuluculuk sistemini getirmek istiyor. Nafaka hakkına saldırmak ve arabuluculuk boşanmayı zorlaştırmak, kadınları şiddet gördükleri, tehdit aldıkları evlere mahkûm etmektir.

Kadını korumak yerine aileyi merkeze almak ve somut tehdit altındaki kadını şiddetten korumak

yerine tamamen soyut şekilde aileyi korumaya odaklanan politikalar, kadın cinayetlerini, şiddeti körükliyor. *Biz kadınları koruyan yasalar uygulansın, kadınlara yönelik suçlarda ağırlaştırılmış ve caydırıcı cezalar uygulansın diye*, kadınlara yönelik suçların görüldüğü davalarda *"haksız tahrik" ve "iyi hal" indirimi kaldırılсын* diye mücadele ediyoruz.

Ancak sadece bununla yetinemeliyiz. Faillerin cesaretlenmemesi için ağırlaştırılmış cezalar almasını sağlamalıyız. Ama hiçbir ceza da gidene geri getirmiyor. Kadına yönelik şiddete karşı, tüm emekçi kadınların öz savunma örgütlenmelerinin temelini atmaya çağırıyoruz. Çünkü öz savunma yasası! Öz savunma örgütlenmesi ise kadınları cesaretlendirir, güçlendirir.

Emekçi kadınların kurtuluşu için sınıf iş birliği değil sınıf bağımsızlığı!

Bizim mücadelemiz hem patron sınıfına ve kapitalizme hem de erkek egemenliğine karşı. Sermaye düzeni kadının ezilmesinden, kadının ev işi ve bakım işlerinde sarf ettiği emeğin görünmez olmasından bal gibi faydalaniyor. Sermayenin ağzından kadının yaşam tarzını, bedenini düşürmeyi den en kadın dostu görünüş 8 Martlarda boy boy pozlar verenleri de faydalaniyor. O yüzden bizlerin mücadele örgütleri olan sendikalarımızın da sermayenin bütün renklerinden bağımsız olması gerekiyor.

İktidarın baskılarına, yasaklarına, hukuksuz ve gayri meşru siyasi operasyonlarına karşı çıkmak tabii ki DISK'in görevidir. Ancak bunun

ötesine geçerek DISK'in CHP'nin siyasi kolu olarak gözükmesi ve bu şekilde davranması doğru değildir. Bizleri OVP karanlığından, siyasi baskılardan, yoksulluktan, sefaletten kurtaracak yol sosyal diyalogun, sınıf işbirliğinin değil sınıf bağımsızlığının, mücadelecı sendikacılığın yoludur.

DISK'i patron sınıfından bağımsız, mücadelecı bir çizgiye çekecek olan da örgütlü mücadeledir. Emekçi kadınlara çağırımızdır: Sendikalarımıza da DISK'e de sahip çıkalı, ama aynı zamanda sınıf mücadelecı sendikal anlayışı en iyi biçimde yerleştirmek için sözünüze de sakınmayın. Eşitlik mücadelesinden vazgeçmeyin. Hayatlarımızı, haklarımızı, emeğimizi savunmak için emekçi kadınlarda mücadelede en öne!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde işçi düşmanlığında geri adım: İşçiler işe iade edildi!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde (İzBB) Başkan Cemil Tugay, belediyenin mali krizini ve TİS ile kazanılmış hakları gerekçe göstererek, 360 işçiyi işten çıkartmıştı. Belediye-İş'te örgütlü işçiler 1 Temmuz'da belediye önünde direnişe başladı. Yaklaşık 10 gün süren direnişin sonunda işçi düşmanı belediye geri adım atmak durumunda kaldı. 360 işçi işe iade edilirken, kazanılmış hakların bir kısmı uzlaşi gereği turpanlandı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan emekçiler uzun süredir, başkan Cemil Tugay'ın işçi düşmanı politikalarıyla mücadele ediyor. Daha önce İzmir'in Karşıyaka ilçesinde Belediye Başkanı olan Tugay döneminde işçiler defalarca maaşları ve kazanılmış hakları için eylem yapmıştı. Aynı tutumu İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde de sergileyen Tugay ilk olarak, İZBB'ye bağlı İzElman ve İzEnerji şirketlerinde çalışan emekçilerle mücadele etti. Sınıf dayandiren TİS sürecinin tıkanmasına neden olmuş; işçiler 29 Mayıs'ta greve çıkmıştı. 7 gün süren grev boyunca Cemil Tugay hem sosyal medyadan hem de televizyon ekranlarından kamuoyunu yanıltmaya çalışmış; toplanmayan çöpleri kameralar önünde toplayarak bizzat grev kırıcılığı yap-

mış ve yalan beyanlarla emekçi halkla grevci işçileri karşı karşıya getirmeye çalışmıştı. İzElman ve İzEnerji işçilerinin grevi 7. gününde kazanımla sonuçlanmıştı.

Kısa süre sonra Başkan Cemil Tugay gözünü Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasında örgütlü 1030 işçiye dikti. Bir önceki dönem belediye başkanı Tunç Soyer'in imzaladığı TİS'i sorumsuzca hazırlanmış bir sözleşme olarak nitelendiren Tugay, TİS'te yer alan ücret ve sosyal hakları ödemeyeceğini söyleyerek, söz konusu haklardan feragat edilmediği takdirde belediyeve bağlı İzBeton, İzDoğa ve İzUlaş şirketlerinde çalışan 1030 işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. Haziran ayı içinde parça parça 360 işçi işten çıkarıldı. Belediye-İş sendikası işçi kıyımına karşı mücadele hattı çizerek, 1 Temmuz itibarıyla eylemlere başladı. Yürüyüşler düzenlendi, oturma eylemleri yapıldı, son olarak Belediye Meclisi basıldı. Sınıf dayanışması göstererek KESK ve Genel-İş'in de zaman zaman eylemlere dahil olmasıyla işçi kıyımı İzmir kamuoyunun gündemine oturdu.

10 gün süren eylemlerin ardından 10 Temmuz günü yapılan kitlesel yürüyüş sonrası yeni bir görüşme yapıldı. Görüşme sonunda uzlaşma

sağlandı. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Cemil Tugay, geri adım attı. Belediye yönetimi, işten çıkarılan 360 işçinin tamamının geri alınacağını açıkladı.

Ancak bu uzlaşma, tüm taleplerin karşılandığı anlamına gelmiyor. Anlaşmaya göre, işçilerin Eylül ayında alması gereken enflasyon farkı Ocak ayına ertelendi. Ayrıca, işçilerin "işe devam" ve "rapor" primleri geçici olarak ödenecek; bu ödemeler TİS sürecinde yeniden müzakereye açılacak.

Tüm bu süreç, İZBB başkanı ve yönetiminin işçi düşmanlığını, sendikacı haklara yönelik açık saldırılarını ve buna karşı emekçilerin örgütlülüğüne sahip çıkmasından başka şansı yok.

TPI Kompozit'te grev sürüyor: TPI işçisi sefalet ücretini yine reddetti

TPI işçisi sefalet ücretini yine reddetti

İzmir'de faaliyet gösteren Amerika merkezli rüzgâr türbini üreticisi TPI Kompozit grevi, iki ayrı fabrikada yaklaşık 90 gündür kararlılıkla sürüyor. Son olarak yüzde 80'lik zam önerisi de yapılan oylamada reddedildi.

İzmir'in Çiğli ve Menemen ilçelerinde üretim yapan ABD merkezli rüzgâr türbini üreticisi TPI Kompozit yönetimi ile Petrol-İş sendikası İzmir şubesi arasında Ocak ayında başlayan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinden sonuç çıkmaması üzerine işçiler, 13 Mayıs'ta greve başlamıştı. Petrol-İş'te örgütlü işçiler yüzde 120 oranında zam talep ederken, TPI yönetimi ilk etapta yüzde 30 teklif etti. Bu teklifi "sefalet ücreti" olarak nitelendiren işçiler grev kararı aldı. Grevin 37. günün-

Grevin 70. gününde TPI Kompozit yönetimi teklifini bir kez daha artıran yüzde 80'e çıkardı. Bu teklif, fabrika önüne sandık kurularak oylandı. Oylamada 514 "evet" oyuyla karşı 1262 "hayır" oyu ile "greve devam" kararı çıktı. Toplu iş sözleşmesinde zam oranının yanı sıra hâlâ uzlaşa sağlamayan 36 madde bulunuyor.

TPI işçileri, Türkiye'yi ucuz işçi cenneti olarak gören emperyalist sermayeye karşı yalnızca ekonomik talepler için değil insan onuruna yakışır koşullar için de mücadele ediyor. Bu nedenle bu grev yalnızca TPI işçilerinin değil, memleketin hürriyet mücadelesi veren tüm işçilerinin mücadelesidir. Şüphesiz TPI işçilerinin zaferi tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

Yalanların ve yasakların gölgesinde imzalanan sözleşme: Kamu işçilerinin toplu iş sözleşmesi

Kamu işletmelerinde çalışan ve yaklaşık 600 bine yakın kamu işçisini ilgilendiren Kamu İşçileri Toplu İş Sözleşmesi Çerçeve Protokolü imzalandı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat İşıkhân, kamu işçileri için imzalanan protokol kapsamında 2025 yılı için ilk altı ayda %24, ikinci altı ayda %11; 2026 yılı için ise ilk altı ayda %10, ikinci altı ayda %6 oranında zam yapılacağını açıkladı. Bu oranlara göre, kamu işçilerinin 2025 yılı için net ücret artışı vergi kesintileri de dikkate alındığında %29 seviyesinde kaldı. Açıklamanın ardından ne Vedat İşıkhân ne de bu sözleşmeye imza atan Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay ve Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan, basından ya da işçilerden soru kabul etti.

Kamu işçisi ne umdu, ne buldu? Bu yılın Ocak ayında başlayan ve yedi aydır devam eden Kamu Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri, başta Türk-İş'e üye kamu işçileri olmak üzere tüm kamu işçileri arasında büyük bir beklentiyle karşılandı. Türk-İş, geçtiğimiz yıl "zordayız, geçinmiyoruz" diyerek mingtonler düzenlemişti. Sadece kamu işçilerinin değil tüm işçilerin hayat pahalılığı karşısında yaşadığı geçim sıkıntısı apaçık ortadaydı. Türk-İş'in teklifi, aylara bölünmüş şekilde 2025 yılı için net %114'ü bulan bir ücret artışı talebini içeriyordu. Ancak geçen yedi ayın sonunda Türk-İş yönetimi işçilerin talepleri doğrultusunda mücadeleyi büyütmeyi tam tersine bir oyalama ve geçitirme tutumu benimsedi. Sonunda da işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Kamu işçisi ne umdu, ne buldu?

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Grev yasaklarını aşmanın yolu grev hakkını grevle savunmak! Türk-İş'in yönetimi, sefalet dayatmasını işçilere kabul ettirmesinin mümkün olmadığını bildiği için sürecin son aşamasında grev kararları aldı. Sözleşmenin imzalanmasından haftalar önce grev kararı alan ve greve hazırlanan Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikasının grevi, Cumhurbaşkanı kararıyla yasaklanmış; hiçbir yasal dayanağı olmayan bu yasak karşısında Maden-İş yaptığı açıklamada, mücadelenin yasal yollarla sürdürüleceğini belirtmişti. Bu, "hiç mücadele etmeyeceğim" demektir. Erdoğan ve AKP iktidarı ilk defa grev yasaklamıyordu. Eti Maden grevi AKP'li yıllarda yasakla-

nan 23. grevdi. Ancak ilk defa bir grev yasağına karşı ilgili sendika ve konfederasyonların bu kadar pasif ve boyun eğen bir tutumuna şahit olduk.

Grev yasaklarını sendika ve grev hakkı ihlali olarak mahkûm eden Anayasa Mahkemesi kararları söz konusudur. Ancak bu kararlar grevlerin yasaklanmasından yıllar sonra alınmış, sonucunda hükümet sendikalara tazminat ödemiş ama işçiler grev yapamadıkları için düşük sözleşmelere razı edilmiş ya da yüksek hakem kurulunun bağladığı sözleşmelerle hak kayıplarına uğramıştır. Yıllar sonra gelen Anayasa Mahkemesi kararları işçilerin kayıplarını telafi etmemiştir. Ne zaman ki metal işçileri, grev hakkının evrensel meşruluğuna ve Anayasa Mahkemesi kararlarının sunduğu yasal çerçeveye dayanarak grev yasaklarını tanınamış ve fiili grevlerle grev hakkını savunmuştur (Bekaert, Schneider ve en son MESS'teki fiili grevler ardından imzalanan sözleşmeler) ancak bu eylemlerle işçiler hak kayıplarının önüne geçebilmiştir.

Hem meşru hem de yasal olan fiili greve gitmeyip "yasal yollarla mücadeleyi sürdüreceğiz" demek mücadeleden yancızmaktır. Bu açıklama, fiilen yasağı kabul etmek anlamına gelmiş ve maden işçilerinin ardından gelmesi muhtemel birçok kamu grevinin de önünü kesmiştir.

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Grev yasaklarını aşmanın yolu grev hakkını grevle savunmak!

Türk-İş'in yönetimi, sefalet dayatmasını işçilere kabul ettirmesinin mümkün olmadığını bildiği için sürecin son aşamasında grev kararları aldı. Sözleşmenin imzalanmasından haftalar önce grev kararı alan ve greve hazırlanan Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikasının grevi, Cumhurbaşkanı kararıyla yasaklanmış; hiçbir yasal dayanağı olmayan bu yasak karşısında Maden-İş yaptığı açıklamada, mücadelenin yasal yollarla sürdürüleceğini belirtmişti. Bu, "hiç mücadele etmeyeceğim" demektir. Erdoğan ve AKP iktidarı ilk defa grev yasaklamıyordu. Eti Maden grevi AKP'li yıllarda yasakla-

nan 23. grevdi. Ancak ilk defa bir grev yasağına karşı ilgili sendika ve konfederasyonların bu kadar pasif ve boyun eğen bir tutumuna şahit olduk.

Grev yasaklarını sendika ve grev hakkı ihlali olarak mahkûm eden Anayasa Mahkemesi kararları söz konusudur. Ancak bu kararlar grevlerin yasaklanmasından yıllar sonra alınmış, sonucunda hükümet sendikalara tazminat ödemiş ama işçiler grev yapamadıkları için düşük sözleşmelere razı edilmiş ya da yüksek hakem kurulunun bağladığı sözleşmelerle hak kayıplarına uğramıştır. Yıllar sonra gelen Anayasa Mahkemesi kararları işçilerin kayıplarını telafi etmemiştir. Ne zaman ki metal işçileri, grev hakkının evrensel meşruluğuna ve Anayasa Mahkemesi kararlarının sunduğu yasal çerçeveye dayanarak grev yasaklarını tanınamış ve fiili grevlerle grev hakkını savunmuştur (Bekaert, Schneider ve en son MESS'teki fiili grevler ardından imzalanan sözleşmeler) ancak bu eylemlerle işçiler hak kayıplarının önüne geçebilmiştir.

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

Sözleşme pazarlıklarıyla geçen bu yedi ayın sonunda Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri, kamu işçisinin ücretlerini enflasyona ezdirecek, mutfağında ki ekmeği küçültecek oranlara imza atmıştı. Sınıf mücadelesinin içinde bulunmuş, işyerlerinde göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmadan, kapalı kapılar ardında %29'luk yıllık ücret artışına imza attı.

İŞÇİ- SENDİKA

Levent Dölek

Kamu emekçisi tüm taleplerini tek bir talebe indirmeli: Grevli toplu sözleşme hakkı!

Kamu işçilerinin toplu sözleşmelerinin ardından dört milyon kamu emekçisini (İşçi sınıfının parçası olduğumuzu vurgulamak için kamu emekçisi kavramını kullanıyoruz ve emir alan anlamını içerdiği için memur kavramını tercih etmiyoruz) ve iki buçuk milyon emekliyi ilgilendiren Türkiye'nin en büyük ve kapsamlı toplu sözleşme süreci başladı. Kamu işçisinin sözleşmesi devletin grev yasağı ve sendika ağalarının ihaneti ile sefalet koşullarında sonuçlandı. Kamu emekçilerini de farklı bir akıbet beklemiyor. Ama kamu işçisini memura, memuru kamu işçisine kırdırma politikaları bitmiyor. Bir taraf #MemuraKepeçyleİşçiyeKaşıkla diye etiket yapmış sosyal medyada memura sallıyor, öteki taraf #İşçiyeVarMemuraYok diye işçiye çemkiriyor. İşçiyi emekçiyi dibe doğru yarıştırmaya çalışıyorlar. Bunun sonunun sefalette eşitlenmek olacağı açık. Bizim etiketimiz olsa olsa #İşçiMemurEleleGenelGreve olur.

Sonuçta kamudaki tüm işçi ve emekçilerin kaderleri ortak. Kamu emekçisinin iş güvencesi büyük bir kazanım ve avantaj ama toplu sözleşme açısından memurun durumu kamu işçisinden daha iyi değil. Kaderler ortak. Çünkü memurlara ilgili yasada devletin yasaklayacağı bir grev hakkı dahi tanınmıyor. Masaya oturan sendika olan Memur-Sen'e gelince vaziyet Türk-İş'ten de beter... Bu sendikanın üst yönetimi doğrudan AKP'nin memur kolu olarak çalışıyor. Kamuda muhalif sendikalara üye olmak mobbing ve baskı konusu yapıldığı ve yandaş sendika doğrudan tepeden amirler eliyle örgütlendiği için Memur-Sen'i bu tahttan indirmek çok zor. Ama Memur-Sen değil de bizim sendikamız KESK de masaya otursa fark etmiyor. Çünkü sistem öyle kurulmuş ki uyumsuzluk halinde sözleşme doğrudan Kamu Görevlileri Hakem Kurulu tarafından bağlanıyor. Hakem derken bu kurulun 11 üyesinin 7'si doğrudan Cumhurbaşkanlığı tarafından yani bir nevi en üst işveren tarafından atanıyor. Bitti mi bitmedi!

Yasada kamu emekçilerine grev hakkı tanınmıyor olsa da bu kamu emekçilerinin grev hakkı olmadığı anlamına gelmiyor. Türkiye'nin taraf olduğu ve bağlayıcı olan ILO sözleşmeleri kamu emekçilerine grev hakkını tanıyor. Bu hak doğrultusunda sendikalar çok sayıda grev ve iş bırakma kararları alıp uyguladılar. Bu kararlarla uyarak iş bırakan, greve giden kamu emekçilerinin verilen disiplin cezalarını iptal eden, iş bırakmayı ve grevi bir hak olarak tanıyan çok sayıda yargı kararı da mevcut. Yani aslında toplu sözleşmelerde uyumsuzluk olduğunda kamu emekçileri fiilen greve giderek hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanabilir. Ancak yasa bu olasılığa karşı kamu emekçilerinin kolunu kırıyor. Toplu sözleşme görüşmelerinin Ağustos'un ilk iş gününde başlaması ve son işgününde sona ermesi zorunlu tutuluyor. Yani kamu emekçilerinin en örgütlü ve güçlü olduğu eğitim işkolunda okullar tatilken yani kamu emekçilerinin büyük kısmının hizmet üretiminden gelen gücünü kullanması mümkün değilken sözleşme bağlanıp bitirilecek şekilde takvim önceden dizayn edilmiş.

Dolayısıyla karşımızda gerçek bir toplu sözleşme süreci yok; sendikası yandaş, hakemi tarafı, sonucu belli bir tiyatro sahnesi var. Dolayısıyla 7 dönem/14 yıl gibi bir süreci kapsayan toplu sözleşmelerde kamu emekçisi hep kaybettir ve yine kaybedilecek 8. döneme gidiyoruz. KESK bu sürecin başından sonuna kadar grevsiz toplu sözleşme olmaz diyerek meselenin özüyle ilgili doğru tutumu ortaya koymaktadır. Ancak bu tutumu mantıklı sonucuna götürmekte problem yaşıyoruz. Toplu sözleşme dönemlerinde hem grevsiz toplu sözleşme olmaz diyoruz hem de toplu sözleşme ile ilgili uzun bir talepler listesi yayınlıyoruz. Toplu sözleşme süreci kamu emekçilerinin farklı sektörlerde çok kapsamlı sorunlarını dile getirmek ve gündeme taşımak için kullanılıyor. Nitekim bu dönemde KESK Çalışma Bakanlığı önünde alternatif TIS masası kurarak bu talepleri savunuyor. Gelgelelim KESK'in mücadele geleneği ve tarihsel mirası meydanlara inen, baskılara rağmen mücadeleyi her aşamada daha da büyüten kamu emekçileri hareketinin karşısında duramayacağına gören iktidarlardan sendika hakkını budayarak ve içini boşaltarak vermeye yöneldi. Kamu emekçileri bu sefer de "sahte sendika yasasına hayır" diyerek 1998'te direnişi yükseltti. Sahte sendika yasasının bugünkü haliyle yerleşmesi 2012 yılını buldu.

KESK, sahte sendika yasasına karşı direnirken, bu işin sonunun böyle olacağını öngörmüştü. Bu aşamada talepler silsilesi açıklamaların bir esprisi yok artık. Tek çıkar yol var o da kamu emekçilerini bu çıkmaza sokan düzeni değiştirmek. Bunun için de yeniden mücadele bayrağına "sahte sendika yasasına hayır" yazmak! Bütün diğer talepleri bırakıp tek bir taleple yürümek. Ve grevli toplu sözleşme hakkını fiili grevle kazanmak. Ağustos takvimini reddederek fiili büyük grev için okulların başladığı tarih için sözleşmek, bu tarihteki büyük grev için ayrı gayrı demeden tüm sendikaları birleşik cepheye toplamak, gelmeyenlerin tabanlarını yanımıza kazanmak... 8. dönem böyle geçecek. 9. döneme kadar KESK her gün böyle bir mücadeleyle inşa etmek için değerlendirmeli, tüm gücünü bu doğrultuda seferber etmeli. Yoksa dönemler geçer gider kamu emekçisi kaybetmeye devam eder.

Ertuğrul Oruç

Satışa mahkûm değiliz! Kamuda gerçek bir sendika yasası için ortak mücadeleye!

Dört milyon kamu emekçisini ve iki milyondan fazla kamu emeklisini ilgilendiren 8. dönem kamu toplu sözleşme görüşmeleri başladı. İki yılda bir yapılan bu toplu sözleşme görüşmeleri her dönem yetkili konfederasyon Memur-Sen ile hükümetin arasında tiyatro oyunu şeklinde cereyan ediyor. Kamu emekçileri artık bu oyunun figüranı olmak istemiyor.

Bir önceki (yedinci) toplu sözleşme Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'na gitmiş, burada da sözleşme 2024'te %15+ %10, 2025'te ise %6+ %5 sefalet zamlarına bağlanmıştı. Yetkili konfederasyon Memur-Sen buna karşı pratikte en ufak bir karşı çıkış göstermek şöyle dursun bu sözleşmeyi parlatan ve meşrulaştıran bir PR çalışması içine girmişti. İşin gerçeği kendi tabanı dahil, bu dönemde de toplu sözleşme masasında kendilerinden farklı bir tavır bekleyen bulunmuyor. O halde bu gerçeği görenler olarak kendi göbөгimizi kendimizin kesmesi gerekiyor.

Maaşların enflasyon karşısında erimesi ve bundan dolayı alım gücünün çok düşmesi nedeniyle bu toplu sözleşme görüşmelerinin de en çok konuşulan maddeleri ister istemez maaş zammı ile ilgili maddeler olacaktır. Bu gayet anlaşılabilir bir reflektir. Ancak aslında talep olarak başa yazılması gereken maddeler kamu sendika yasasının özüne dair olan maddeler olmalıdır.

Yürürlükteki, “Kamu Görevlileri Sendikaları Ve Toplu Sözleşme” Yasası, gerçek bir sendika yasası değildir, göstermeliktir. Kamu emekçilerinin üretimden gelen gücünü kullanmasını (grevi) yasaklayan sendika yasası olmaz. KESK'in (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) “grevli toplu sözleşme talebi” yerindedir. Grev hakkını kazanmak için 1990'larda “memurun sendikası olmaz” diyen iktidarlara karşı fiili meşru mücadeleyle kamu emekçilerinin kazandığı sendikalaşma hakkı bize yol gösterici olmalıdır. Geçmiş yedi toplu sözleşme de bizlere gösteriyor ki bu toplu sözleşme oyununu bozmanın yolu fiili meşru mücadeleden, grev hakkını grev yaparak kazanmaktan geçiyor.

Evet, bugün için kamu emekçilerinin sendikal mücadele gücü istediğimiz düzeyde değil. Ancak sanmayalım ki hükümetin eli bundan dolayı çok rahat. Rahat olmadığının en önemli göstergelerinden biri, toplu sözleşme görüşmelerini kamu emekçilerinin çoğunun tatilde olduğu Ağustos ayında yapıp bir ay içinde bitirmesi. Hatta bu yıl görüşme takvimini Temmuz sonuna çekti. Hani grev yasağı vardı? Bu korku niye o zaman?

Hükümet yasada yazan yasağın bu ekonomik krizde bıçak kemiğe dayanmışken işlemeyebileceğinin gayet farkında. Hükümet gayet iyi biliyor ki çekirge bir sıçırar, iş sıçırar, üçüncüsü garanti değildir. Toplu sözleşme görüşmeleri, olur da sınıf mücadelesinin yükselişe geçtiği bir ana rastlarsa grev yasağı delinebilir.

Bu toplu sözleşme görüşmelerinde; grev yasağının kaldırılması, güvenceli çalışma, emekliliğe yansıyan yoksulluk ücretinin üstünde tek kalem maaş, buna uygun bir maaş zam oranı vb. gibi çalışma şartlarını düzelterek her türden talebi dile getirmek gerekir. Ancak kamu emekçilerinin mücadelesini toplu sözleşme gündemlerinden ibaret görmemeli, Memur-Sen tarafından imzalanacak veya hakem kuruluna gitmesine göz yumacağı olası bir satış sözleşmesine karşı da şimdiden hazırlıklı olmalıyız. İki yıl sonraki toplu sözleşmeye çok daha hazırlıklı girmek için, bu süre zarfında iş yerlerine değen, emekçilerin gündelik taleplerini de dikkate alan, kamu ve işçi sendika konfederasyonlarının ve meslek örgütlerinin geçmiş “Emek Platformu” örneğinde olduğu gibi ortak hareket etmesini ve sonuç alıcı eylemler yapmasını sağlayacak yapılar oluşturmak için mücadele etmeliyiz. Bu tür bir mücadele tarzı, emekçilerin gündemlerini ülkenin gündemi yapma olanağını bize vererek, grev hakkı başta olmak üzere kazanımlar elde etmemizi sağlayacaktır.

İŞÇİ-SENDİKA

MESS muharebesi yaklaşıyor! Kavgaya hazırlan, örgütlü mücadeleye güven!

Metal sektöründe 150 bini aşkın işçiyi ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri Eylül ayında başlıyor. 2023 Eylül ayında itibaren geçerli olan bir önceki sözleşme grev tarihine 2 gün kala imzalanmış, ilk 6 ay için ortalama %98 zam alınmıştı. O sözleşme döneminde işçi sınıfının belini en çok hayat pahalılığı ve yüksek enflasyon büyüyordu. Birleşik Metal-İş sendikası sözleşme sürecinde öncülüğü göğüslemiş, sürecin başından itibaren grev eğitimleriyle işçileri bilinçlendirmiş, günlük iki saate varan iş durdurma ve fazla mesaiye kalmama eylemleriyle üretime dokunarak patronlara gözdağı vermişti. Sürecin sonunda ise Birleşik Metal-İş'e bağlı fabrikalardaki grev iradesinin etkisiyle metal işçileri kazanımlar elde etmiş, patronların kırmızı çizgilerini aşmış, MESS düzenini sarsmış ve ezberleri bozmuştu.

Ekonomi politikaları değişiyor, işçi sınıfına saldırı değişmiyor!

İki sözleşme arasında ekonomik kriz derinleşti, hayat pahalılığı ortadan kalkmadığı gibi işsizlik sorunu tüm ağırlığı ile kendini göstermeye başladı. Geniş tanımlı işsizlik geçtiğimiz yıldan bu yana 1,6 milyon artarak rekor tazeledi: 13,4 milyon! Çalışabilecek her üç kişiden birinin işsiz olduğu bir memlekette enflasyonun dibe çakılmasını beklersiniz. Ancak patronlara omez veren iktidarı kurumları, gerçekleri yalan rakamlarla perdelemeye devam ediyor. Enflasyon sepetini bile açıklamaya tenezzül etmeyen TÜİK, Temmuz 2025'teki yıllık enflasyon oranını %33,52 olarak açıklarken baskınısı araştırma kuruluşu ENAG'ın açıkladığı yıllık enflasyon %65,15! Yani metal işçileri Eylül'de başlayacak MESS görüşmelerinde masaya gerçek rakamlarla değil de TÜİK rakamlarıyla oturarak adeta maça 1-0 geride başlıyor!

MESS patronları ağlıyor, rakamlar tersini gösteriyor!

İşçi sınıfı tüm bu saldırıların peşindenken MESS patronları yine her sözleşme döneminde ol-

duğu gibi ağlamaya başladı. İşlerin ne kadar durgun olduğundan, mecburen işçi çıkarmak zorunda olduklarından ve enflasyon zamlarını bile vermekte zorlanacaklarından bahsediyorlar. Metal işçilerinin en doğal hakkı olan geçinebilecek bir ücret beklentisinin yerine işten atılma korkusu ve “Az olsun, bizim olsun” anlayışının yerleşmesini istiyorlar.

Patronlar ne kadar ağlarsa ağlasın rakamlar tersini söylüyor. Örneğin MESS'e bağlı Ford Otosan 2025 yılının ikinci çeyreğini 6 milyar 110 milyon 784 bin lira net kâr ile tamamladı. Tofaş yine bu yılın ikinci çeyreğinde 1,7 milyar TL'lira kâr açıkladı. Bosch Türkiye, 2024 yılında avro bazında toplam net satışlarda yüzde 25, yurtdışı satışlarda ise yüzde 26 büyümeye sağlayarak 5,5 milyar avro ciro elde etti. Bu devasa şirketler geçmiş dönemlerinde çok daha yüksek kazançlar elde etmiş olabilirler ancak memleketin çalışan nüfusu kan ağlarken MESS patronları beklentilerin üzerinde kazançlar elde ederek gülmeye devam ediyor.

Çalışma hakkı dokunulmazdır! İşten çıkartmak yasaklansın!

İşsizlik belası ise ekonominin gidişatına bağlı bir doğa olayı değil, patronların krizin faturasını işçiyeye çıkartmak için yaptıkları bilinçli bir tercihtir. Sanayide durgunluğun olduğu dönemde “istihdam fazlası” diyerek işçi çıkaran patronlar işler düzenlemeye başlayınca tekrar işler alırlar ama daha az işçiyile daha çok iş yaptırarak üzere! Kideimli ve yüksek ücretleri işten çıkarıp yerlerine düşük ücretli yeni işçileri alarak krizi fırsata çevirirler. Metal işçileri bunlara yabancı değil. İşçileri bizzat işleri üzerinden yeni-eski ayırmıyla karşı karşıya getirmek de yine patronların bilinçli tercihleridir. Ancak patronların bu saldırılara devam ettiği koşullarda fabrika ölçeğinde mücadeleleri yine ancak örgütlü ve sendikali işçiler verebiliyor. En ufak bir iş güvencesine sahip olmak için örgütlü olmak şart. İşten çıkartmalarla maliyetlerini düşürmeye ve kârlarını korumaya çalışan patronlara, işten çıkartmayı daha büyük bir maliyete dönüştürecek direniş-

lerle cevap vermek gerekiyor. Bu direnişler dalga dalga yayılmalı ve işten çıkartmaların yasaklanması talebiyle bir seferberliğe dönüşmeli. Metal işçileri böyle bir seferberliğin de öncüsü olmaya adayıdır!

Çözüm şimdiden kavgaya hazırlanmak, örgütlülüğü perçinlemek!

Ekonomideki tüm bu olumsuzluklar eşliğinde MESS muharebesine doğru yaklaşıyoruz. Ancak enseyi karartmak için sebep yok. Geçmişte kazandık, yine kazanabiliriz! Geçtiğimiz sene küçük MESS grup toplu sözleşmelerinde metal işçileri Cumhurbaşkanı imzasıyla yasaklanan grev kararını tanımadan grevlerine çıktılar. Bıkmadan, usanmadan ve baskılara boyun eğmeden grevlerini cesaretle sürdüren metal işçileri kazanımlarla dolu sözleşmeler imzalayarak zafere ulaşmasını bildiler. Petrol-İş sendikası Ocak 2025'te başlayan toplu iş sözleşmelerini sınıf mücadeleciler bir anlayışla ve grev tehdidiyle yürüterek birçok fabrikasından zaferle ayrıldı. Petro-kimya işçileri Ravago, Plascam, Pulver fabrikalarından vergi dilimini sabitleyerek ücretleri nete çevirdiler ve sonraki sözleşmelere kalıcı kazanımlar bıraktılar.

Karamsarlığa yer yok. En zorlu koşullardan zaferle ayrılmanın formülü sınıf mücadeleciler bir sendikal anlayıştır. MESS patronları rekor kırdıkları dönemlerden bu yana azalan kârlarının ve işlerin durgunlaşmasının faturasını metal işçilerine ödetmek istiyorlar. Ancak metal işçilerinin ve Birleşik Metal-İş'in tarihi, baskılara ve tehditlere karşı verdikleri mücadeleler ile doludur. Bu büyük kavgaya hazırlıksız ve mağnık yakalanma lüksümüz yok. MESS sözleşmesinde metal işçilerinin karşısına çıkacak zorluklara karşı örgütlülük düzeyi yukarı çekilmeli ve öncü işçiler kollarını şimdiden sıvamlalıdır. Fabrikaların MESS'e dar olması için, Kavel ruhuyla zaferle uzanabilmek için iş, aş, hürriyet anlayışıyla mücadeleyi yükseltmeli, krizi yaratanların bedeli ödemesi için metal işçileri bir kez daha örgütlü gücüne güvenmelidir!

POLİTİKA

Komisyon tiyatrosu ve figüranları: Petrol açılımına çözüm makyajı! Yayılmacı projeye barış süsü!

İktidarın adlandırmasıyla “Terörüst Türkiye”, Kürt hareketinin verdiği isimle “Barış ve Demokrati Toplum” gerçek içeriğiyle ise bizim sömürgeci sermayenin, emperyalizmin himayesindeki bir “petrol açılımı” olarak tanımladığımız süreç kapsamında oluşturulan meclis komisyonu 5 Ağustos günü toplandı. İktidar açısında komisyonun tek bir amacı var o da yürüttükleri petrol açılımını iyice cıdalayıp, sürecin halkla ilişkiler kampanyasını yapmak. Komisyonun isim tartışmasını absürtlüğü bunun bir kanıtı. Herkes toplandı ve içeriğinin, işlevinin, görevinin ne olacağı belli olmayan, üzerinde tartışacağı konuyla ilgili bilgilerin gizli tutulduğu bu komisyona ne isim verileceği tartışılmaya konyuldu. Herkes kendi meşrebince bir şeyler dedi. Daha dün her söze “PKK terör örgütü mü değil mi?” diye başlayan ve bu süreci de başından beri “Terörüst Türkiye” diye adlandıran iktidar kanadının hele hele MHP'nin muazzam bir işbirliği ve hoşgörü sergilemesi manidar değil mi? Zaten amaç petrol açılımına paravan oluşturmak olduğu için ortaya kanşık bir şey çıkardılar: Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu!

Çözüm arayışı değil petrol kavgası: Emperyalizmin himayesinde bir koyup üç alma kumarı

Bugüne kadar tüm süreç tamamen gizli diplomasi ve pazarlıklar üzerinden yürütüldü. Bu pazarlıklar başitçe “silah bırakmanın karşılığında ne istiyorsunuz” şeklinde işlemiyor. Türkiye ve Irak arasında Kerkük petrolleri üzerinden büyük bir hesaplaşma sürüyor. Türkiye, Irak merkezi hükümetini aradan çıkartarak Barzani ile tek yanlı petrol sevkıyatı yaptığı için uluslararası tahkimden 1,5 milyar dolar ceza almıştı ve Erdoğan geçtiğimiz ay Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının vanasını kapatmak zorunda kaldı. Suriye'de HTŞ ve SDG arasında Türkiye'nin de müdahil olduğu müzakere sürecinin en önemli konuları Deyrezzor ve Haseke petrollerinin akıbetinin ne olacağı üzerinde yoğunlaşıyor.

Türkiye'nin sömürgeci burjuvazisi, emperyalizmin ve Siyonizmin saldırıları eşliğinde İran'ın Suriye'deki etkisi ortadan kalkmışken, Irak'taki gücü sallantıya girmişken pastadan pay kapmanın peşinde. Bu ortamda 1991'de ABD'nin Irak'a saldırırken Türkiye'yi savamış komisyonda figüranlık yaparak meşrulaştırmaktı. Bu haklı bir kaygıydı. Ne komisyon toplanmadan önceki hazırlık görüşmelerinde ne de komisyonun toplandığı 5 Ağustos günü bu kaygıların gidecek herhangi somut bir gelişme gördük. Ama nasıl olduysa herkes bu komisyonun bir sorunu çözmek için (partilerin meşrebine göre terör, Kürt sorunu, barış, demokrasi gibi başlıklarla tarif edilen sorunlar) kurulduğuna ikna olmuştu. Komisyonla katılmayan İyi Parti de aslında buna dahildir! Çünkü onlar da komisyonun Kürt sorununun çözümüne dair kurulduğunu bu şekilde kabul etmişler ama şovenist bir tutumla, MHP'nin boşalttığı faşist siyaset alanını başıboş bırakmamak için katılmayı reddetmişlerdi. Aslında İyi Parti de bu şekilde senaryoda kendine yazılan figüranlık rolünü oynuyor.

Çözüm arayışı değil petrol kavgası: Emperyalizmin himayesinde bir koyup üç alma kumarı

Bugüne kadar tüm süreç tamamen gizli diplomasi ve pazarlıklar üzerinden yürütüldü. Bu pazarlıklar başitçe “silah bırakmanın karşılığında ne istiyorsunuz” şeklinde işlemiyor. Türkiye ve Irak arasında Kerkük petrolleri üzerinden büyük bir hesaplaşma sürüyor. Türkiye, Irak merkezi hükümetini aradan çıkartarak Barzani ile tek yanlı petrol sevkıyatı yaptığı için uluslararası tahkimden 1,5 milyar dolar ceza almıştı ve Erdoğan geçtiğimiz ay Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının vanasını kapatmak zorunda kaldı. Suriye'de HTŞ ve SDG arasında Türkiye'nin de müdahil olduğu müzakere sürecinin en önemli konuları Deyrezzor ve Haseke petrollerinin akıbetinin ne olacağı üzerinde yoğunlaşıyor.

CHP'nin kendisi gizli diplomasi yürütüyor sonra da şeffaflıktan bahsediyor

Numan Kurtulmuş, “bilinmelidir ki şahit olduğumuz silah bırakma süreci bir pazarlığın sonucu asla değildir” derken insanların aklıyla ayak etmektedir. Komisyonla katılanların kendi aklına hakaret ettirmemesi beklenir değil mi? Zekâlarındın şüphe edemeyeceğimize göre niyetlerini sorgulamamız gerekir. Örneğin CHP ilk etapta komisyona katılmaya soğuk bakıyordu. Daha sonra şeffaflık, nitelikli çoğunlukla karar alınması, şehit ailelerinin komisyonada söz hakkı alması gibi koşullar öne sürerek katılacağını açıkladı. Komisyonla şeffaflık şartı koşan CHP'nin kendisi AKP ile gizli pazarlık yürütüyor. Milletvekilleriyle yaptığı kapalı grup toplantısında CHP kurultayı davasıyla ilgili “AKP ile arka kapı diplomasisi yürütüyoruz, kesinlikle mutlak butlan çıkmayacak, mutlak butlan çıkarsa ben bileklerimi keserim, hatta İstanbul'a kayyım atanmasını da bu şekilde müzakere ederek engelledik” dediği ortaya çıkan ve bunu yalanlamayan bizzat Özgür Özel'in kendisi. CHP'nin komisyona katılmak için de aynı doğrultuda bir gizli müzakere yürüttüğüne dair yorum yapan ve bundan sonra yeni operasyon bekleniyor diyen İsmail Saymaz'ı yalanlayan da çıkmadı.

MHP Başkanı İbrahim Kalın'la CHP liderinin baş başa toplantı-

ca bunlardan bahseden var mı? Tabii ki yok! Numan Kurtulmuş açılış konuşmasında diyor ki: “Bu komisyon, millet adına çözüme ulaştırılacak sorunların müzakeresi, üzerinde uzlaşılan teklif ve tavsiyelerin Türkiye Büyük Millet Meclisine iletilmesi ve bahse konu süreçlere millet adına vaziyet etmek için vardır.” Hadi oradan! Emperyalizmin himayesinde giriştikleri sömürgeci projelere çözüm, belki de geçmişten çok daha fazla kan dökülmesine neden olacak maceralara barış süsü vermeye çalışıyorlar.

Dem Parti ciddi ciddi devletle bütünleşiyor mu?

Komisyonun şeffaflığı üzerine tartışmalar sürerken AKP'den gelen, komisyonun kapalı toplanacağı açıklaması tartışmayı alevlendirmişken Dem Parti Grup Başkanvekili Gülistan Koçyiğit'ten ilginç bir çıkış geldi: “Yüzde 100 basına kapalı, yüzde 100 basına açık bir formülasyon çok uygun görünmüyor. MİT gelecek bilgilendirecek, belki Milli Savunma Bakanlığı gelip bilgilendirecek. Kapalı bölümleri illa ki olacaktır ama şeffaf olmayacağı anlamına gelmiyor.” Öcalan ilk açıklamalarında devletle bütünleşme çağrısı yapmıştı. Acaba bunu mu kastedi-yordu ya da bu kadar hızlı olacağını düşünmüş müydü acaba? Zaten bir süre önce de Dem Parti Eş Genel Başkanı Tülay Hatimoğulları “Biz herhangi bir parti ile yürütmüyoruz. Biz devletle bu yolu yürütüyoruz.” demişti. Allah muhabbetini artırsın demeyeceğiz. Çünkü bu muhabbetten hayırlı sonuçlar çıkmaz. Gizli diplomasinin reddedilmesi işçi sınıfının ve ezilenlerin tarihsel bir kazanımdır. Madem bu süreç Türk ve Kürt halklarının çıkarıdır o halde neyi gizliyorsunuz? Kimden gizliyorsunuz?

TİP ve EMEP bu tiyatroyu figüranı olmamalıydı!

Sadece TİP milletvekili Ahmet Şık “arka kapı diplomasisi”nden bahsetti ve ne konuşulduğunu bilmiyoruz dedi. Ama bu daha da kötü. Çünkü önce ne konuşulduğunu bilmiyoruz deyip sonra barışın konuşulduğunu varsayarak önerilerini sıralamaya girişti. Dahası tamamen hukuksuz bir şekilde hapiste rehin tutulan Can Atalay'ın görüşlerini de komisyonada paylaşacaklarını da açıkladı. TİP, AKP ve MHP'ye “bu ne perhiz bu ne lahana turşusu” demeye getiriyor ama günün sonunda AKP ve MHP ile Numan Kurtulmuş'un deyimiyle “millet adına çözüme ulaştırıl-

ca sorunların müzakeresini yapıp teklif ve tavsiyelerini” iletmış oluyor.

EMEP adına konuşan İskender Bayhan da aynı minvalde dilek ve temennilerini sunuyor. Bayhan'ın şu sözleri önemli: “Saray iktidarının propagandasının değil, halkın taleplerinin karşılık bulduğu komisyon ancak çözüm üretebilir.” Peki ya komisyonun kendisi iktidarın petrol açılımını çözüm süreciymiş gibi gösterme propagandasının kendisi ise? Tüm veriler böyle olduğunu gösteriyor. Aksine tek bir somut olgu yok. EMEP bu komisyonun bir paravan olduğunu teşhir etmek yerine halkın taleplerini dillendirerek tam da Numan Kurtulmuş'a şu propagandayı yapma fırsatı veriyor: “Bugün burada sadece grubu olan siyasi partilerin değil, Türkiye Büyük Millet Meclisinde temsil edilen bütün siyasi partilerin temsilcisi arkadaşlarımız buradadır. Diyebiliriz ki bu salon, toplumun %98'inin temsil edildiği bir siyasi iradenin yansımasıdır.” İki sosyalest parti olarak TİP ve EMEP'in birer temsilci ile orada olmasının, bu partilerin oy oranlarının ne kadar olduğunun bir önemi yok. Bu partiler son genel ve yerel seçimlerde “tek adam rejimi”, “faşizm” vb. laflarla, önce Erdoğan gitmiş diyerek CHP'ye destek verdimiye Kılıçdaroğlu'nun kaybetmesi olasılığını bir kıyamet senaryosu gibi anlatmadılar mı? Bizce çok yanlış bir politikaydı bu! Ama yanlışlığı Erdoğan'ın karşısında başka bir burjuva gerici odak desteklemekti. Onca şey söyledikten sonra Erdoğan ve Bahçeli'nin istidat rejiminin, üstelik bu rejimin baskıcı karakterinde hiçbir gevşeme dahi yokken, barış, çözüm ve demokrasi getirebileceğine dair yanlışlamalar oluşturmak CHP'yi desteklemekten de kötüdür!

Emperyalist ve sömürgeci projelere karşı olanlar, Kürt sorununun çözümünü isteyenler bu komisyonun gerçek yüzünü görmek ve göstermek zorundadır!

Öcalan'ın Kürt sorununun aslında çözülmüş olduğu iddiasıyla AKP'nin yıllardır sürdürdüğü propagandayı tekrar etmesiyle başlayan bir süreçten bahsediyoruz. İlk düğme yanlış iliklendikten sonra gerisinin doğru gitmesi mümkün değil. Türkün ve Kürdün, Türkçenin ve Kürçenin tam eşitliğinin konuşulmadığı bir çözüm olamaz. Kürtlerin kendi kaderlerini özgürce tayin etme hakkı olmadan gönüllü birlikten, kardeşlikten, bütünleşmeden bahsedilemez. Tüm bunları baştan reddeden ve dışlayan bir süreci, üstelik bu süreci başlatanların (hem devlet hem de Öcalan!) dahi böyle bir iddiaları yokken bir çözüm süreciymiş gibi sunmak, halkı aldatmak, en hafif deyimle halkın aldatılmasına ortak olmaktır.

Sungur Savran**Corç Abdullah Siyonizmle meydan okuyor!**

Siyonist İsrail devleti Gazze'nin sivil halkını artık hiç saklamaya gerek görmeden katlediyor. Bundan iki ay önce bu köşede yayımlanan yazımızda ("İnsaniyetin Özelleştirilmesi"), Birleşmiş Milletler insani yardım kuruluşlarının Gazze'ye yaptıkları gıda yardımının İsrail ordusu tarafından kasıtlı olarak sabotaj edilmesinden daha öteye bir aşamaya geçilerek emekte olduğunu yazmıştık. İsrail ve ağı babası Amerika Birleşik Devletleri'nin artık gıda yardımını sözde özel bir kuruluşa devrediyor olduğunu, her özelleştirme gibi bunun da İsrail-Amerika ortaklığının iradesini tek tarafı olarak dayatacağını belirtmiştik. O yüzden bu yana, bütün dünyanın gözleri önünde Gazze halkının başta çocuklar olmak üzere açlığa mahkûm edilmesini günbegün yaşadık! Gazze'de açlık sahneleri daha önce görülmemiş manzaralara büründü.

Lübnan'ın kahraman evladı Corç Abdullah Temmuz ayının son günlerinde Fransa'dan uçağı binerek Ortadoğu'da (Batı Asya'da) yaşamakta olan savaşın orta yerine, önce başkent Beyrut'a, ardından doğduğu kasaba olan Kubeyt'e işte bu cehennem ortamında döndü. 1984'ten beri evine ilk kez adım atıyor. 41 yıllık hapishöğün ardından Siyonist İsrail devletine ve onun baş destekçisi Amerika'ya karşı verdiği örgütlü savaşın bedelini Fransız hapishanelerinde 41 yıl boyunca ödedikten sonra nihayet serbest bırakıldı, vatanına döndü.

41 yıl Eyüp peygamber sabrıyla, büyük bir direnç ve metanetle, davasından en ufak bir taviz vermeden hapis yatan bu adam, memleketine varır varmaz, daha Beyrut Havalimanı'nda, kendisini karşılamaya gelen kitlelere hitap ederken gök gürültüsü gibi gürleyerek düşmana meydan okudu, "Mukavemet"e çağrı yaptı, zaten en ufak bir güven duymadığı her türden gerici ve emperyalizme uşağı Arap rejimlerini bir kenara bırakarak doğrudan Arap halklarının vicdanına seslenmeye yöneldi: "Gazze'nin çocukları açlıktan ölürcen milyonlarca Arap onlara seyrirci gibi bakakalıyor" dedi.

41 yıl hapisten sonra ne nedamet, ne teslimiyet! 41 kere maşallah! Hoş geldin Ortadoğu'ya, kanayan yaralarıyla ve kahraman geçmişiyile ortak coğrafyamıza Corç Abdullah yoldaş! Cesur ve açık sözlü çıkışınla belki de yeni bir çıkış açacaksn Siyonist soykırımı karşı mücadelede. Hoş geldin, sağı getirdin!

Corç Abdullah konuştu. Bununla oyalanıp teselli bulmak devrimcilerin değil, devrim nostajlilerinin işi olabilir. Corç Abdullah bir seyrilik oyunun içinde gladyatör değildi ki o konuşacak, biz takdirle alkışlayacağız! Sosyalistler, komünistler, Marksistler, en çok da öncü işçiler, derhal kendilerini sormalar: Peki biz Abdullah'a ne cevap vereceğiz?

Bizim cevabımız, partimizin cevabı, bütün olanaklarımızı kullanarak Corç Abdullah'ın çağrısını fiili bir seferberlik ile taçlandırmak için derhal harekete geçmektir. Devrimci İşçi Partisi, soykırımın başından beri, dünya çapında, ama öncelikle BAKA (Batı Asya ve Kuzey Afrika) bölgesinde, Ortadoğu'yu Siyonizm ve emperyalizmden arındırmak için komünistlerin, sosyalistlerin, ilerici ve anti-emperyalist güçlerin büyük bir cephesinin kurulmasını savunuyor. Bu cephenin elbette dünyanın her yerinden alacağı desteğe de yaslanarak adım adım kendini inşa etmesini, Siyonizme ve emperyalizme bu ikilinin anlayacağı dilden cevap verecek bir seferberlik düzeyine yükselcek şekilde mevzilenmesini savunuyor.

Abdullah'ın çağrısıyla büyük bir olanak doğmuştur. Bu çağrını dinlememek mümkün değildir. Öyleyse bir an önce harekete geçmeliyiz. Filistin'in evlatlarını bir tek 41 yıl emperyalizmin zindanına kapatmış 74 yaşında bir adam mı koruyacak? Siyonistler ve emperyalistler, yaşlıyla çocuğıyla muharip olmayan kadınıyla, her kimi tutarsa katlediyor. O zaman biz de kadın erkek, yaşlı çocuk demeden Siyonistlere ve emperyalistlere savaş açmalıyız. Tek tek ülkelerde yapılan eylemler değerlidir. Ama seferberliği başka düzeylere yükseltmek için önce BAKA bölgesinde, sonra dünyada mücadele birliğini kurmak gerekir.

Marksistler ne kadar görev üstlenirse, BAKA'nın geleceğı o kadar özgür ve eşit, o kadar işçi ve emekçi yanlısı olacaktır. Komünistler anti-emperyalist görevlerden kaçtıkları oranda halk kitleleri kınamakla yetinmeyenlerin, ateş hattında mücadele edenlerin safına katılacaktır. Öyleyse görev başına!

Corç Abdullah 41 yıl zindanda direndi! Özgürlüğe kavuştuğunda ilk sözü yine direniş oldu!

Avrupa kıtasının en uzun süre hapiste kalan siyasî tutsağı Corç İbrahim Abdullah 26 Temmuz 2025 günü özgürlüğüne kavuştu ve memleketi Lübnan'a ulaştı. Ülkesinde büyük bir coşku ile karşılanan Abdullah, burada yaptığı ilk açıklamada Gazze'de süren soykırım karşısında Filistin halkının yanında, Siyonizm ve emperyalizmin ise karşısında olduğunu, 41 yıllık esaretin ardından bir kez daha haykırdı.

Konuşmasında Siyonizm ve emperyalizm karşıtı direnişin Lübnan'dan sökülmesinin olanaklı olmadığını belirten Abdullah, direnişin kesinlikle zayıf olmadığını, aksine, verdiği şehitler sayesinde gücünü koruduğunu vurguladı. Bugün direnişe her zamankinden daha çok destek olmak gerektiğini, İsrail'in hayatının son bölümüne girdiğini, bundan başka bir bölüm olmayacağını söyledi.

Abdullah'ın özgür kaldıktan sonra yaptığı ilk açıklamada, elbette, Siyonist soykırımın sürdürdüğü Gazze'nin merkezi bir yeri vardı. Corç Abdullah yoldaş, Gazze için herkesin derhâl harekete geçmesini isterken; Siyonistlerin ve onların emperyalist destekçilerinin, özellikle onlara yardımcı olan gerici Arap rejimlerinin, bilhassa da Mısır'ın adını özellikle zikretti, rolüne dikkat çekti ve Mısır halkını hükümetlerine karşı harekete geçmeye çağırdı. Kendi hürriyetinin de sadece hukukî mücadeleden değil; Fransa, Lübnan ve tüm bölgeye yayılan dayanışma ve direnişin sonucu olduğunu belirtti.

Abdullah, uzun yıllar önce, 1984 yılında, Lübnan Silahlı Direniş Grupları kurucusu olarak, örgütün Fransa'da bir Mossad ve bir CIA ajanına düzenlediği suikastlardan suçlanmış ve tutsak edilmişti. Abdullah'ın salıverilmesi, Fransa kanunlarına göre 1999 yılından bu yana olanaktıydı. Bunun için yapması gereken, bir pişmanlık beyanında bulunmaktı. Fakat Abdullah bunu reddetti; Siyonist işgale ve emperyalizme karşı direnmenin bir suç değil, görev olduğunu her daim yineledi. Bunun üzerine ABD ve İsrail'in baskılarıyla toplam 41 yıl Fransa tarafından tutsak edildi!

Corç Abdullah'ın özgürlüğü için başta Fransa'da bulunan ve içinde bizim de yer aldığımız Corç Abdullah'a Özgürlük Birleşik Kampanyası olmak

üzere pek çok örgüt ve platform eylemler ve çalışmalar yaptı. Filistin Esirler Hareketi, Corç Abdullah'ı kendi esirleri arasında saydı ve sahiplendi. Biz de hem Devrimci İşçi Partisi (DİP) hem de Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları olarak, Abdullah'ın hürriyetini talep eden eylemler düzenledik. 2019 yılının Ekim ayında Fransa Başkonsolosluğu önünde, 2021 Ekimi'nde ise Eminözü'nde düzenlediğimiz eylemler, geçtiğimiz yıl Polonez direniş sırasında direniş alanında Polonez işçileriyle birlikte yaptığımız ortak açıklama ve bu yıl Şubat ayında İstanbul'da yine Fransa Başkonsolosluğu önündeki eylemlerimizi sayabiliriz. Ayrıca, Abdullah'ın yaşamını anlatan Fedayin filminin Türkçe dubajlı şekilde İstanbul'daki gösterimini 2022 yılında yapmış; yoldaş için hazırladığımız özel kartpostallarımızı katılımcılarla birlikte doldurmuştuk. Yine, BDS Türkiye'nin öncülüğünde yapılan Corç Abdullah'a özgürlük eylemlerine destek vermiştik. Corç Abdullah'ın Fransa'da bulunduğu Lannemezan hapishanesi önünde yapılan bir dizi eyleme de DİP militanları katılım göstermişti.

Abdullah'ın hürriyeti, Batı Asya'da emperyalizmin ve Siyonizmin saldırı gücünü hat safhaya çıkardığı, direniş cephesinde ise zorlukların olduğu bir dönemde yaşanıyor. Lübnan'da direniş grupları sıkıştırılmış durumda. Suriye'nin HTŞ çetelerinin eline geçmesi, "direniş eksenini"nin Lübnan'a ikmalini güçleştiriyor. İsrail ise Lübnan'a neredeyse her gün saldırıyor ve bir yandan da ülkede suikastlar düzenliyor. Suriye, İsrail için rahatlıkla operasyon yaptığı, yakıp yıktığı, karşılığında ise kendisine tek cakil taşı dahi atılmayan bir sahaya dönüştü. Ürdün yeni bir NATO merkezi olma yolunda. Filistin direniş grupları tüm olumsuzluklara rağmen İsrail'e halen kök söktürseler de büyük bir baskı ve saldırı altında. Direniş ekseninin ardındaki ana güç olan İran, İsrail'e karşı gücünü kanıtladı, fakat emperyalizmin kendisine yönelik daha büyük bir savaş başlatma riskine karşı bir diplomasi ve pazarlık süreci yürütmekte. Yemen, halen Kızıldeniz'i

Siyonizme mezar yapmayı sürdürüyor. Türkiye'deki istibdad rejiminden Katar'a, Filistin halkının sahte dostlarının yaptığı ise; emperyalistlerin ateşkes pazarlıklarında getir götür işlerini yapmak, Filistin'e kuru nasihat vermek, İsrail'e gülcün kınamalarda bulunmakla sınırlı. Batı Asya'da milliyetçi, siyasal İslamcı vb. burjuva önderlikleri, halkları emperyalizme ve Siyonizme karşı zafere götürecek tutarlı ve dirayetli bir politikadan yoksun olduklarını gösteriyor. İşte böyle bir ortamda, tam da enternasyonalist, komünist ve devrimci Corç İbrahim Abdullah'ın zindandan çıkar çıkmaz verdiği direniş mesajları ve öntümüzdeki süreçte ortaya koyacağı perspektif çok önemlidir.

Filistin davası, özellikle 7 Ekim sonrası giriştiği soykırımdan bu yana, Siyonizm ve emperyalizme karşı milyonlarca insanı kendi şemsiyesi altında topladı. Corç Abdullah yoldaşın 41 yıllık tutsaklığı sırasında gösterdiği dirayet, Filistin davası için yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymaması, özgürlüğünden sonra yaptığı daha ilk açıklamada Filistin mücadelesini yükseltmeye çağırması Filistin davasına sahip çıkan bizlere örnek olmalı. Türkiye'deki Filistin Eylem Komitesi pratiğı gibi örnekleri çoğaltmalı, kapsamını genişletmeliyiz. Batı Asya'nın işçilerini, emekçilerini ve ezilenlerini, bölgeyi Siyonist İsrail'den arındıracak, emperyalist boyunduruaktan kurtaracak enternasyonalist ve devrimci bir program etrafında birleştirmek ilk mücadeleyi yükseltmeliyiz. Yapacak çok iş var. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin tutsak önderi Ahmet Sa'adat'ın ve diğer tüm Filistinli tutsakların özgürlüğü için mücadeleye devam. Hoş geldin Corç Abdullah. Kahrolsun Siyonizm! Kahrolsun emperyalizm!

Engels: Teori ve pratikte devrimci bir önder

Bu yıl, Friedrich Engels'in ölümünün 130. yılı. Aradan geçen 130 yıla rağmen onun devrimci mirası, mücadelemin temel taşlarını oluşturmaya devam ediyor. Engels, sadece teorik çalışmalarıyla değil, devrimci pratiğıyle de sınıf mücadelesine yol gösteriyor.

Engels, Marx ile birlikte sadece kapitalist sömür düzeninin işleyişini bilimsel şekilde analiz etmekle kalmamış, kapitalizmin kendisini ortadan kaldıracak olan maddi koşulları yarattığını da göstermiştir.

Engels birçok farklı alanda işçi sınıfının düşünsel hazinesini zenginleştirdi. İngiltere'de Emekçi Sınıfların

Durumu'nda (1845) kapitalizmin işçi sınıfını sürüklediğı sefaleti belgeledi. Marx ile olan devrimci işbirliğinin en önemli ürünü olan Komünist Manifesto'da (1848), sınıf savaşımının tarihsel rolünü ortaya koyarken, burjuvazinin yıkılışının kaçınılmaz olduğunu ilan etti. Anti-Dühring (1878) ile Marksizmin felsefi, politik ve ekonomik temellerini sistematik bir şekilde ortaya koydu ve burjuva ideolojisine karşı teorik bir silah sundu. Doğanın Diyalektiğı (1883) diyalektiğı yalnızca toplumsal alana değil, doğa bilimleri-ne de uygulayarak, materyalist dünya görüşünü zenginleştirdi. Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni (1884) ile tarih öncesi toplumlardan sınıflı topluma geçişini analiz etti ve sınıflı toplumların tarihselliğini gösterdi. Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesi-nin Sonu (1886) ile diyalektik materyalizmi güçlü bir şekilde ortaya koyarak idealizmin güncel versiyonlarını çürüttü. Bunların yanında Engels, Marx'ın Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltlerini

yoldaşca bir özveriyle hazırladı ve işçi sınıfının mücadelesine kazandırdı. Engels, yalnızca kütüphanelerde teorik eserler yazan bir aydın değil, işçi hareketinin içinde aktif mücadele eden bir örgütçüdür. O, kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfının saflarında yer alarak ona önderlik etmiş, yeri geldiğinde gençlik yıllarındaki gibi elinde tüfekte devrimi savunan bir devrimci olarak, yeri geldiğinde işçi örgütlerinde bir siyasî önder olarak kapitalist düzenin yıkılması için çalışmaya ömrünü adanmıştır. Marx'la birlikte 1864'te Uluslararası Birliğı'nin yanı Birinci Enternasyonal'in kurulmasına öncülük ederek işçi sınıfının uluslararası önderi haline gelmiştir.

Engels'i ölümünün 130. yılında sadece anmak yeterli değil. Onun devrimci mirasını sahiplenmek, Marx ile birlikte temellerini attıkları bilimsel sosyalizmi kavramak ve işçi sınıfının enternasyonal mücadelesini büyütmek gerektiriyor!

Emperyalizme tâbi istibdad rejiminin büyük sermaye dostu iklim değışikliği kanunu yasalaştı!

Türkiye'nin ilk iklim kanunu Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Kanunun temel amacı "2053 Net Sıfır Emisyon Hedefi ve Yeşil Büyüme" olarak izah ediliyor. Ayrıca "iklim değışikliği kaynaklı krizlerin ve zararların olumsuz etkilerini en aza indirmeyi hedefleyen yasal bir düzenleme" olarak tarif ediliyor. Ancak kanun her iki konuda da niyet ve temenniler dışında neredeyse hiçbir somut düzenleme yapmıyor ve hiçbir vaatte bulunmuyor. Somuta en yakın iki düzenleme Emisyon Ticaret Sistemi (ETS) kurulması ve Karbon Piyasası Kurulu (KPK) oluşturulması. Peki öyleyse neden böyle bir yasal düzenlemeye ihtiyaç duyuldu ve iklim değışikliği gibi önemli bir konuda neden böylesine içi boş bir düzenleme ile yola çıkıldı?

İklim kanunun arkasında Türkiye'nin emperyalizme özellikle de Avrupa Birliğı'ne (AB) bağımlılığı yatıyor

AB, 1 Ocak 2026 tarihinden itibaren, demir-çelik, alüminyum, çimento, gübre, elektrik ve hidrojen gibi sektörlerde birlik içine itah edilecek tüm ürünlerin karbon ayak izinin ölçülmesini ve vergilendirilmesini istiyor. Bu ölçüm ve vergilendirme üretim yapılan ülkelerde gerçekleştirilmeye sınırlı bir karbon vergisi tahsilatını dayatıyor. İşte bu yüzden bir ETS sistemi kuruluyor ve KPK oluşturuluyor.

Yani doğrudan karbon emisyonuna sebep olan şirketler bununla ilgili bir izin belgesi ve tahsisat alacaklar. Tahsisatın altında emisyonuna sebep olanlar ellerindeki hakları satabile-

cekler, daha fazla emisyonuna sebep olmak isteyenler de satın alabilecekler. Böylece karbon salımı zamanla azaltılmaya çalışılacak bir sorunken piyasası olan ve yatırım yapılabilen bir alana dönüşecek. Tabii ki bu piyasayı düzenleyip denetleyecek kurul da istibdadın sopası olarak işlev görecek. Sadece bu da değil! Yeşil enerji alanında iklim finansmanı, yeşil sermaye piyasası araçlarının, banka finansmanının ve diğer finansman araçlarının teşvik edilmesi esas alınacak. İşsizlik sigortası fonunda biriken paraların patronlara teşvik için nasıl kullanıldığını göz önünde bulundurursak bu alana ayrılan kaynakların da nasıl kullanılacağını kestirmek zor değil.

Yeşil emperyalizme hayır! Karbon piyasasına da piyasa düzenine de son!

Küresel ısınmanın ve bunun sebep olduğu iklim krizinin sorumlusu kâr odaklı kapitalist sistemdir, çünkü her şeyden önce kapitalizm yapısal olarak çevreyi kirleten bir sistemdir. İklim krizinin yaratılması ve büyümesinde esas sorumlu da emperyalist ülkelerdir. Dolaşısıyla da krizin çözülmesinde emperyalizme tâbi iktidarların projelerinin başan şansı yoktur. Piyasa mantığı içerisinde alınacak tedbirler, ancak krizin derinleşmesine ve krizden doğrudan etkilenen emekçi kitlelerin alınacak tedbirlere ve yapılacak düzenlemelere şüpheliye bakmasına veya doğrudan karşı çıkmasına sebep olacaktır. İklim kanunu da bunun

açık bir örneğı olarak karşımızda duruyor. İnsanlar bu kanunun yasalaşmasının beraberinde getireceklerine korku ve şüpheyle yaklaşıyorlar ve böyle hissetmekte de haksız değiller.

Planlı bir ekonomik modelle kaynakları en verimli şekilde toplumun ihtiyaçları doğrultusunda kullanmak ve bu yolla karbon emisyonunu kontrol altına almak yerine peşkeş çekmek sorunun çözümüne katkı sunmayacak aksine daha fazla sorun yaratacaktır. Üretim araçlarının kontrolünün patronların elinden alınıp merkezi bir planlama ile tüm toplumun yararına kullanılması, tüm bankaların kamulaştırılarak tek bir banka haline birleştirilmesi, enerji şirketlerinin bedelsiz kamulaştırılması gibi düzenlemeler olmadan iklim krizi karşısında başarıya ulaşmak mümkün değildir. Bu haliyle iklim yasası da ne ülkenin küresel iklim krizinden aldığı yaralara merhem olabilir ne de uluslararası bir problem olan iklim krizinin çözümüne katkı sunabilir.

Orman işçilerinin de ormanlarımızın da katili kapitalist istibdad rejimidir!

22 Temmuz Salı günü Eskişehir'in Seyitgazi ilçesinde çıkan orman yangınına müdahale eden 5 orman işçisi ve 5 AKUT gönüllüsü hayatını kaybetti, 14 işçi yaralandı.

Eskişehir'in Seyitgazi ilçesinde çıkan orman yangını, kuvvetli rüzgârın etkisiyle, Afyonkarahisar'ın İhsaniye ilçesine bağlı Sarıcaova köyüne kadar ulaştı. Bu bölgede yangına müdahale eden ekipler, "rüzgârın yön değıştirmesi" sonucu alevlerin arasında kaldı. Alevlerden kaçarak yakındaki mağaralara sığınan işçiler ve AKUT gönüllüleri yangının yeniden yön değıştirmesiyle hayatını kaybetti. Korumacı maskesi olan işçiler kurtulurken, işçilerin bazıları gerekli ekipmana sahip olmadıkları için hayatlarını kaybettiler.

Daha önce de 2 Temmuz'da İzmir'in Ödemiş ilçesinde çıkan orman yangınına müdahale eden bir işçi, kullandığı araç alevlerin arasında arıza yaptığı için yaşamını yitirmişti. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi verilerine göre, Türkiye'de her yıl en az 38 orman işçisi yetersiz ekipman, eğitimsizlik ya da koordinasyonsuzluk nedeniyle iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Bu durumun en temel nedeni ise hiç şüphesiz istibdadın işçi düşmanı, kâr ve rant odaklı politikalarıdır.

OGM'nin boşta 29 bin 461 işçilik kadrosu varken kadrolu işçi alınmıyor, 2 bin 960 geçici işçi istihdam ediliyor. Geçici orman işçileri işkur üzerinden işe alınarak; düşük ücretle, eğitimsiz ve çoğunlukla ekipmansız olarak yangın alanlarına gönderiliyor. Aylardır zam bekleyen, 24 saatlik yangın kulesi nöbetleri tutan, yangın döneminde 48 saatı aşan mesailerle çalışan kadrolu orman işçileri, en düşük devlet işçisi ücretlerinden birini alıyor. Geceyi ormanlık alanlarda yer alan işletme şefliğinde geçirdikleri durumlardaysa sadece 53 liralık bir tazminat alıyor. İşçiler canı pahasına, karn

Kadro yok, ekipman yok, eğitim yok!

İş şirketlere teşvik vermek olunca sonuna kadar açılan kesenin ağzı, yangınlar için tedbir almaya, yangına müdahale için uçak almaya ve işletmeye, işçiyi kadro ve ekipman sağlamaya gelince sınıfsı kapanyor.

Her yıl yüzlerce orman yangını yaşanan Türkiye'de, bütçe yangınla mücadelede değil, sermayeye akıyor. İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı ve tasarruf tedbirleri kapsamında Orman Genel Müdürlüğü'nün (OGM) bütçesi azaltılıyor. Onlarca işçi makinesi alımı ve orman yolu açma ihalesi iptal ediliyor, orman işçilerine eğitim veren merkezler kapatılıyor.

OGM'nin boşta 29 bin 461 işçilik kadrosu varken kadrolu işçi alınmıyor, 2 bin 960 geçici işçi istihdam ediliyor. Geçici orman işçileri işkur üzerinden işe alınarak; düşük ücretle, eğitimsiz ve çoğunlukla ekipmansız olarak yangın alanlarına gönderiliyor. Aylardır zam bekleyen, 24 saatlik yangın kulesi nöbetleri tutan, yangın döneminde 48 saatı aşan mesailerle çalışan kadrolu orman işçileri, en düşük devlet işçisi ücretlerinden birini alıyor. Geceyi ormanlık alanlarda yer alan işletme şefliğinde geçirdikleri durumlardaysa sadece 53 liralık bir tazminat alıyor. İşçiler canı pahasına, karn

Özelleştirmelerle harlanan yangınlar!

2008 yılından itibaren parça parça özelleştirilen elektrik dağıtım faaliyetleri son dönem yangınlarının önemli sebeplerinden bir tanesi. Elektrik dağıtım şirketleri kârlarından bir kuyup yasalamak için maliyetleri düşürmek adına elektrik nakil hatlarının bakım ve onarımını yeterli düzeyde yapmıyor. Bu şirketleri denetleme-

si gereken Türkiye Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'nin (TEDAS) sınırlı personel ve kaynak sebebiyle bu vazifesini yeterince yerine getiremiyor. Elektrik kaynaklı yangınların sorumluluğu da şirketlerin üzerine kalmasıyla ormanlarımızı, işçilerimizin ve gönüllülerin canına oluyor.

Kadro yok, ekipman yok, eğitim yok!

İş şirketlere teşvik vermek olunca sonuna kadar açılan kesenin ağzı, yangınlar için tedbir almaya, yangına müdahale için uçak almaya ve işletmeye, işçiyi kadro ve ekipman sağlamaya gelince sınıfsı kapanyor.

Her yıl yüzlerce orman yangını yaşanan Türkiye'de, bütçe yangınla mücadelede değil, sermayeye akıyor. İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı ve tasarruf tedbirleri kapsamında Orman Genel Müdürlüğü'nün (OGM) bütçesi azaltılıyor. Onlarca işçi makinesi alımı ve orman yolu açma ihalesi iptal ediliyor, orman işçilerine eğitim veren merkezler kapatılıyor.

OGM'nin boşta 29 bin 461 işçilik kadrosu varken kadrolu işçi alınmıyor, 2 bin 960 geçici işçi istihdam ediliyor. Geçici orman işçileri işkur üzerinden işe alınarak; düşük ücretle, eğitimsiz ve çoğunlukla ekipmansız olarak yangın alanlarına gönderiliyor. Aylardır zam bekleyen, 24 saatlik yangın kulesi nöbetleri tutan, yangın döneminde 48 saatı aşan mesailerle çalışan kadrolu orman işçileri, en düşük devlet işçisi ücretlerinden birini alıyor. Geceyi ormanlık alanlarda yer alan işletme şefliğinde geçirdikleri durumlardaysa sadece 53 liralık bir tazminat alıyor. İşçiler canı pahasına, karn

Özelleştirmelerle harlanan yangınlar!

2008 yılından itibaren parça parça özelleştirilen elektrik dağıtım faaliyetleri son dönem yangınlarının önemli sebeplerinden bir tanesi. Elektrik dağıtım şirketleri kârlarından bir kuyup yasalamak için maliyetleri düşürmek adına elektrik nakil hatlarının bakım ve onarımını yeterli düzeyde yapmıyor. Bu şirketleri denetleme-

Orman işçilerinin de ormanlarımızın da katili kapitalist istibdad rejimidir!

tokluğuna bile denemeyecek bir ücret için çalışırken, ücretlerinden gelir vergisi kesme derdine düşen istibdad ormanları talan eden madden patronlarına teşvik dağıtıyor. Kamu işçilerine dalga geçer gibi yüzde 16 zam teklif eden iktidar işçinin canına karşı da aynı hoyratlıkla yaklaşıyor. İşçiyi zor şartlarda çalışma, kötü şartlarda yaşama ve yanarak ölmekten başka bir şey sunmuyor!

Orman işçilerinin kanı istibdadın elindedir!

Türkiye, son beş yılda 215 bin hektar orman küle döndü, sadece 2025'in ilk 7 ayında 1.118 orman yangını meydana geldi. Bunca yangına rağmen yangınla mücadele stratejisi oluşturmayan, OGM'nin bütçesini artırmayan, yeterli kadro sağlamayan, orman işçisine insanca bir ücreti reva görmeyen, özelleştirmelerle yangınları sebepten dolayı işçi sağlığı ve iş güvenliğinin sağlandığı koşulları elle ederek sağlayabileceğimizi bilmeyiz. Kadın cinayetlerinde tek bir kadın daha eksilmesini istiyorsak, bunu ancak iş cinayetlerinin hesabını sormak için mücadele ederek, sendikali ve örgütlü olup işçi sağlığı ve iş güvenliğinin sağlandığı koşulları elle ederek sağlayabileceğimizi bilmeyiz. Kadın cinayetlerinde tek bir kadın daha eksilmesini istiyorsak, bunu ancak kadın cinayetlerinin sorumlularından hesabını sormak için mücadele ederek, şiddeti ortaya çıkmadan engellemek, şiddet anında savuşturacak öz savunma örgütlenmelerini kurarak sağlayabileceğimizi bilmeyiz.

Armağan Tulun**Yüzlerce cinayet tek bir fail**

İktidarın iki lafından biri Türkiye Yüzyılı, Aile Yılı, Türkiye'nin önündeki tarihi fırsatlar gibi sözlerden ibaret. Ama her gün gerçekleşen memlekette yaşananlara baktığımızda gördüğümüz ne?

Patronların krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için ellerinden geleni ardına koymadıkları bir düzen, onların kârı için emekçi halkın belindekileri sıkıtkça sıkarak sermayenin istibdadı. Emekçinin sadece sofrasından ekmeği küçültmüyor, bazen de o sofradan bir tabak eksiliyor, evine ateş düşüyor. 12 yaşında Mersin'de dönerci ustasının "yavaş çalışıyorsun" diye üzerine gittiği, yaşanan kovalamaca-dan sonra yükselen düşmüş ve beş yerinden bıçaklanmış hâlde bulunan Eyüp Can Güner'in evinde olduğu gibi. Ya da ateş Eskişehir'de ormanlık alanda yükseldiğinde yangına müdahale etmek için giden, alevlerin arasında kalıp hayatını kaybeden 5 orman işçisinden biri olan Eyüp Dereli'nin evinde olduğu gibi. 2025'in ilk 6 ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 447 kişinin evlerinde olduğu gibi...

Bu cinayetlerin hiçbirisi kader değil, hepsinin de önüne geçilebilir. Ama işçinin hayatının önüne patronların kâr hırsı geçiriyor, her yıl yüzlerce işi denetimsizlik, güvencesizlik, tedbirsizlik bir kural haline geldiği için iş cinayetlerinde yaşamını yitiriyor. Daha önce Soma'da, Ermenek'te, Hendek'te, tersanelerde, inşaatlarda, fabrikalarda yaşanan iş cinayetlerinin üzerine gidilse, sorumlulardan hesap sorulabilmiş olsa, her durumda gerekli tedbirlerin alınması sağlansa, belki de bugün Eyüp Can Güner de diğerleri de hayatta olacaktı.

Türkiye Yüzyılı derken yaşanan yüzlerce iş cinayetinin yanında Aile Yılı laflarına da her gün en az bir kadın cinayeti eşlik ediyor! 2025 Temmuz ayında yalnızca bir ayda en az 31 kadın erkek tarafından öldürüldü, 30 kadın ise şüpheli şekilde ölü bulundu. Diyarbakır'da 2 yıl önce Türkmensitan uyruklu Ejegül Ovezova'nın ölümü de sözde şüpheliydi, yüksekten düşmüş ve intihar etmiş olarak kayıtlara geçirilmiş, dosyası kapatılmıştı. Oysa Ejegül "yüksekten düştüğü" sırada evde birlikte yaşadığı eski memuru Cemil Koç da vardı. Yapılan incelemelerde evdeki bazı eşyalarda Ejegül'e ait kan ve tırnağında da Cemil Koç'un DNA'sı bulunduğu halde somut delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Neredeyse tam iki yıl sonra İstanbul'da yol kenarında bulunan bir valizin içinden 22 yaşındaki Ayşe Tokyaz'ın cansız bedeni çıktı. Cemil Koç Ayşe Tokyaz'ın da eski sevgilisidi. Ayşe Tokyaz defalarca şiddete maruz kaldığı için şikâyetçi olduğu halde şikâyetlerinden sonuç alamadı ve sonunda öldürüldü. Ejegül'ün nasıl öldürüldüğünün üzerine gildiyse bugün Ayşe Tokyaz hayatta olacaktı. Başka kadın cinayetlerinin üzerine gildiyse, kadın cinayetleri kolaylıkla şüpheli, intihar denilerek geçilmemiş olsaydı, Ejegül de bugün hayatta olabilirdi.

Erkek egemenliğinin sopası, kadınları şiddet cenderesine sokup kadın cinayetleri ile yaşamlarını tehdit ederken; kapitalizmin kâr hırsı ile dönen çarkları arasında kadın erkek genç yaşlı çocuk tüm işçilerin yaşamları yok oluyor. Kadınlar en çok ailelerinden, tanıdıkları bildikleri erkekler tarafından öldürülüyor. İşçiler de biz aileyle palavrastıyla camına kasteden patronların kâr hırsından dolayı ölüyor... Ve elbette ikisinin failleri ayrı olsa da sorumlu iktidar, erkek egemen kapitalist düzenin devleti! Erkek şiddeti karşısında kadınları, patronların kâr hırsı karşısında da işçileri korumayan bu düzen!

Bu yıkımı durdurmak, işçilere, emekçilere, emekçi kadınlara reva görülün bu "kaderi" reddetmek zorundayız. İşimizi, aşımızı, hürriyetimizi savunduğumuz gibi yaşamlarımızı da savunmak zorundayız. Ve yaşamlarımızı savunmanın yolunun da işimizi, aşımızı, hürriyetimizi savunmaktan, örgütlenmekten geçtiğini görmeliyiz. İş cinayetlerinde tek bir işçi daha eksilmesini istiyorsak, bunu ancak iş cinayetlerinin hesabını sormak için mücadele ederek, şiddeti ortaya çıkmadan engellemek, şiddet anında savuşturacak öz savunma örgütlenmelerini kurarak sağlayabileceğimizi bilmeyiz.

Siyonizm Gazze'yi aklıktan kırmaya çalışıyor

Gazze'de iki yıla yakın süredir farklı aşamalardan geçerek süren soykırım sürecinde niteliksel bir eşik aşılmış durumda. ABD ve Avrupa emperyalizminin hem mühimmat hem istihbarat yardımıyla Gazze halkının üstüne yağın bombalar yetmezmiş gibi, Siyonizm bir bütün olarak Gazze halkına karşı en alçakça silahlardan birini aylardır devreye sokmuş durumda. Gazze'nin bütün tarım alanları Siyonizm'in soykırım operasyonları sırasında yok edildi. Dahası, Gazze halkının balığa çıkması yasaklandı ve küçük balıkçı tekneleri dahi özel olarak hedef alınır hale geldi. Bu politikanın en önemli ayağı olarak, dış dünya ile bütün bağlantısı İsrail'in denetiminde olan Gazze'ye Siyonistler Mart ayında bu yana kısa istisnalar dışında hemen hemen hiç yardımın girmesine izin vermiyor. Böylelikle Gazzelilerin

ağıltan kırılması, kalanların ise canlarını kurtarmak için İsrail'in tehcir planlarını kabul edip vatanını terk etmesi umut ediliyor. Bu alçak soykırım operasyonunun alabildiğince hesaplı katırlı olduğu da hatırlatılmalı. Filistin dostu olduğu söylenemeyecek olan, hatta Siyonizme desteği sebebiyle daha önce protestoların hedefi olan Britanya gazetesi The Guardian'ın 31 Temmuz 2025 tarihli bir haberi, İsrail'in uzun yıllardır, Gazze'yi aklıkla sinayacak şekilde nasıl hesap yaptığını, Gazzelilerin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu günlük kalorinin minimumunu hesapladığını ve yardımların geçişine ancak bu düzeyde izin verdiğini gösteriyor. Yine aynı habere göre ise, zaten en alt limitte dahi Gazze halkının ağıltan ölmemesi için dışardan aylık 62 bin ton yiyecek girmesi gerekirken, İsrail bölgeye

Mart'tan Haziran'a kadar ayda 14 bin ton, yani sadece hayatta kalmak için gerekenin dahi dörtte birinden az bir miktarın girmesini izin verdi. Bu şartlar altında, Gazze'den her gün ağıltan hayatını kaybeden insanların haberleri geliyor. 7 Ekim sonrasında başlayan savaşın 20 Temmuz 2025'e kadar olan kısmında toplam 68 kişinin ağıltan hayatını kaybettiği hesaplanırken, sadece 20 Temmuz ile 30 Temmuz arasında en az 86 kişi daha ağıltan sebebiyle hayatını kaybetti. Yani 11 günde ağıltan ölenlerin sayısı, 21 ayda ölenlerin sayısını geçti. Bu sayılar her geçen gün artıyor ve Gazze'deki soykırım, bir halkın iradi olarak ağıltan kırıldığı, az görülmüş bir eşığa ulaşıyor.

Bu gözü dönmüş zorbalığına ulaştığı nokta, emperyalistlerin dahi kendi halklarının öfkesi ni çekmeden Siyonizmin ağıltan

politikasını savunmasını zorlaştırıyor. Nitekim başemperyalist Donald Trump dahi İsrail Başbakanı katil Binyamin Netanyahu ile yaptığı bir görüşmeden sonra, 'Netanyahu'nun söyledığının aksine Gazze'de gerçekten ağıltan olduğunu dile getirmek zorunda kaldı. Bu savunulamaz tablo karşısında, İsrail ile emperyalist dünyadaki müttefikleri arasındaki bağlar da gitgide çatlıyor. Uzun süredir Netanyahu ile çatışmalı durumda olan Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, hem Eylül'de Filistin devletini tanıyacağını söyleyerek Fransa'yı bu adımı atan ilk G7 ülkesi haline getirdi, hem de Gazze'ye havadan atılacak kolilerle yardım etmeye başlayacaklarını belirtti. Britanya ve Kanada da, belli şartlara bağlı olarak, Filistin devletini tanımayı düşündüklerini belirttiler. İsrail'in en büyük müttefiklerinden olan

Almanya'da dahi çatlıklar büyüyor. 21. yüzyılın en büyük barbarlık savaşını yürüten dünya Siyonizmini dünya halklarının gitgide daha büyük bir kısmı reddediyor, devlet yöneticileri de pozisyonlarını buna göre adapte etmek zorunda kalıyor. Emperyalizmin kimi unsurları ile Siyonizm arasında oluşan çatlıkların sebebi budur. Dünyanın tüm Filistin dostlarına düşen de bu çatlıklara yüklenmek ve soykırımcı Siyonizmin lanetinden kurtulmuş bir Ortadoğu için mücadele etmek.

Siyonist İsrail ile ilişkileri kesmeyenler, Filistin dostlarını susturmaya çalışıyor! Tutuklamalar ve yasaklar Filistin dostlarını sesini kısamaz!

22-27 Temmuz arasında Millî Savunma Bakanlığı ev sahipliğinde yapılan 17. Uluslararası Savunma Sanayii Fuarı (IDEF 2025) gerçekleşti. Fuar kapsamın-

da, BAE Systems, GE Aerospace, Rolls-Royce Power Systems ve HP gibi Siyonist İsrail ordusuna silah satın soykırımı ortak olan birçok şirket, İstanbul Fuar Merkezi'nde ağırlandı. Devrimci İşçi Partisi ile Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın da parçası olduğu Filistin Eylem Komitesi, İsrail ordusuna silah satan tüccarların bulunacağı IDEF 2025'in açılış törenini protesto etmek üzere fuar merkezinin önüne eylem çağırısı yaptı. İstibdad rejimi, Siyonist tüccarları ağırlayarak onların milyon dolarlık ticaret yapmasını

sağlarken bir yandan da Filistin halkının dostlarının eylemini yasakladı ve Filistin halkının değil, Siyonistlerin yanında olduğunu bir kez daha gösterdi.

Soykırımı silah satanlar milyon dolarlık anlaşmalar imzalıyor, Filistin halkının dostları ise tutuklamaya sevk ediliyor!

Filistin Eylem Komitesi'nin eylem haberini alan Bakırköy Kaymakamlığı, fuar süresini kap-sayacak şekilde 6 günlük eylem yasayı koydu. Ardından da Vali-

lik, fuar merkezinin önüne giden metronun duraklarını kapatarak insanların eyleme katılmasını engellemeye çalıştı. Tüm bu engellemelerin ardından Filistin Eylem Komitesi, eylemin yerini başka bir metro durağına taşıdı. O durakta da yüzlerce polisin ablukasıyla karşılaşıldı. Basın açıklamasında; Filistin halkının yanında olduğunu söyleyen iktidarın, soykırımcı şirketlerin ürünlerini pazarlamasına yardımcı olduğu vurgulandı. Tüm bu şirketlerin ülkeye gelirini artırarak ve İsrail'e açık bir ambargo uygulanması talepleri sıralandı.

Polis, eylem sonlandırıldıktan sonra insanlar dağılırken arkadaşlarımızı gözaltına aldı. Aynı günün gecesi de bazı dostlarımızın evlerine yapılan operasyonla gözaltına alınan Filistin dostlarının sayısı 16'ya yükseldi. Eyleme katılan 4 arkadaşımız ise tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Filistin halkının sesi olan, soykırımcı İsrail'e tam ambargo uygulanmasını haykıran arkadaşlarımız suçlu değildir! Arkadaşlarımızın yanındayız ve Filistin halkının mücadelesine tüm baskılara rağmen devam edeceğiz!

Trotsky işçi sınıfının kavgasında ve dünya devrimi mücadelemizde yaşıyor!

Lev Davidoviç Trotsky 85 yıl önce Stalinist bürokrasinin bir ajanı tarafından Meksika'da katledildi. Trotsky, 1905 devriminde Petrograd İşçi Sovyeti'ne başkanlık eden, Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan, işçilerin ve köylülerin Kızıl Ordusu'nu kurarak 14 emperyalist ülkenin desteklediği işçi ve köylü düşmanı, Çarlık yanlısı Beyaz Ordu'yu yenilgiye uğratan, emperyalizme karşı "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarıyla dünya devriminin partisi olarak kurulan Komünist Enternasyonal'in iki onursal başkanından biri olan, Sovyet devletinin bürokratik yozlaşmaya uğramasına karşı mücadele eden, Stalinist bürokrasi onu devrimin topraklarını sürdürdü zaman pes ederek dünya devriminin ve proletarya enternasyonalizminin öncü partisini yeniden inşa etmek için IV. Enternasyonal'i kuran büyük devrimci önderimizdi. Öldürüldüğünde Stalinist bürokrasi Sovyet işçi sınıfının ve devrimcilerinin gönlünden ve aklından hiç gitmeyen hasından kurtulduğuna düşünenken, emperyalizmin dünya devriminin yılmaz liderinin ölümünden duyduğu memnuniyeti Winston Churchill, Sovyet elçisiyle yaptığı sohbetle şöyle ifade ediyordu: "Trotsky'den nefret ediyorum! Stalin'in ondan in-

tikam alması çok iyi bir şey."

Trotsky 17 yaşında devrimci, 18'inde ise Marksist oldu. Akranı olan yoldaşı Sokolovski'ye "Artık zamanı geldi." demişti: "Harekete geçmeliyiz!". Arkadaşı "Ama nasıl nereden başlayacağız?" diye sorunca genç Lev Davidoviç'in cevabı şuydu: "İşçileri bulmalıyız, kimseyi beklememeli, kimseye sormamalıyız, sadece işçileri bulmalıyız ve işe koyulmalıyız." O günden itibaren son nefesine kadar devrimci Marksizme sadık kalarak işçi sınıfının dünya devrimi için mücadeleyi etti. Trotsky sürekli devrim teorisiyle geri kalmış ülkelerde işçi sınıfının, burjuvazinin "demokratik" görevlerini de üstlenerek iktidara yürüyebileceğini ortaya koymuştu. Ekim devrimi bu teorinin doğruluğunu kanıtladı. Sovyetler Birliği'nde Stalinist bürokrasi işçi devletinin altını oyarken Trotsky, Sol Muhalefet'i kurarak bu gerici dönüşüme karşı savaştı. Bu bürokrasi dünya devrimi programından kopup ona karşı savaş açtığında Dördüncü Enternasyonal'i kurup bir avuç kadro ile dünya devriminin tarihsel yükünü sırtladı. Trotsky faaliyet denilen barbarlığı da en doğru şekilde tanımladı ve işçi sınıfının önüne onu yenmek için bir program sundu. Nitekim o, teorisiyle işçi sınıfına doğru bir rehber olurken

pratiğiyle önderlik etti ve en zor zamanlarda yıkılmıyarak işçi sınıfının tarihsel davasına hep sadık kaldı.

Trotsky'nin katledilişinin ardından 85 yıl sonra bugün kapitalizm ölüm döşeginde kıvrılırken dünyayı barbarlıkla karşı karşıya getiriyor. Kapitalizmin ölümcül krizi proletaryanın devrimci görevlerini daha da acil kılıyor. Proletarya ise önderliğini arıyor. Devrimler, karışık devrimler kapımızda. Faşizm ve dünya savaş tehlikesi tüm insanlığın karşısına dikilmiş durumda. Tüm bunların karşısında sosyalizm devletin altını oyarken Trotsky, Sol Muhalefet'i kurarak bu gerici dönüşüme karşı savaştı. Bu bürokrasi dünya devrimi programından kopup ona karşı savaş açtığında Dördüncü Enternasyonal'i kurup bir avuç kadro ile dünya devriminin tarihsel yükünü sırtladı. Trotsky faaliyet denilen barbarlığı da en doğru şekilde tanımladı ve işçi sınıfının önüne onu yenmek için bir program sundu. Nitekim o, teorisiyle işçi sınıfına doğru bir rehber olurken

EEK kampı Yunanistan'da devrimin ve anti-emperyalizmin bayrağını yükseltiyor

Emperyalizmin kıskırttığı savasların ve faşizmin yükselişinin insanlığı büyük bir felaketin kıyısına sürüklediği bir eşikte, Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) her yaz düzenlediği uluslararası Marksist kampın 17.si Eğriboz adasının Karistos kentinde gerçekleşti. Beş güne yayılan eğitim kampında, savaş tehdidinden devrimci Marksist hareketin tarihine kadar bir dizi konu sunumlarında ele alındı, tartışmaya ayrılan oturumlarda ise katılımcılar arasında

değerlendirildi. Kampa Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) yanı sıra Finlandiya'da MTL (Marksist İşçiler Birliği), Fransa'dan ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) temsilcileri ve Filistinli, Burkina Fasolu militanlar katıldı. Katılımcılara ek olarak, Rusya'dan RKR (Rusya Federasyonu Komünist İşçi Partisi), OKP (Birleşik Komünist Parti) ve ASU (Sovyetler Birliği Derneği) yolladığı mesajlarla kampa katkı sağladı.

İlk gün kamp alanının kurulumu ve yerleşimin ardından kampın ikinci gününde, EEK'in dünya durumuna dair analizi derinlemesine bir sunum ile katılımcılarla paylaşıldı. Özellikle dünya solunun geniş kesimlerinin başta Ukrayna'da sürmekte olan NATO-Rusya savaşı ve İran'a karşı Siyonist ve emperyalist saldırı-ganlık konusunda kötü bir sınav

verdiği bir bağlamda EEK'in tereddütsüz ve tutarlı anti-emperyalizmi en çok dikkat çeken konular arasındaydı. Savaş Mihail-Matsas, Dördüncü Enternasyonal geneline dair oldukça detaylı bir sunuş gerçekleştirdi. Hareketin Avrupa ve Kuzey Amerika'nın ötesinde Vietnam'dan Çin'e ve Boliviya'ya uzanan tarihine dair ciddi bir araştırmayı, daha yakın tarihe dair kişisel tanıklıklarla harmanlayan sunuştan bütün katılımcılar çok şey öğrendi. Finlandiya'dan MTL, Fransa'dan ROR adına yapılan konuşmaların yanı sıra Filistinli ve Burkina Fasolu militanlar da birer sunum gerçekleştirdi.

Kampta Devrimci İşçi Partisi adına konuşan yoldaşlarımız ise, Türkiye'deki genel deruhde ve dünyada yükselen faşist tehdide dair DİP'in analizlerini katılımcılar ile paylaştı. Faşizme dair

yaşılan sunumda faşizmin yükselişinin Avrupa'yı aşırıp dünya çapında bir olgu haline geldiği, faşist tehdidin dünyanın farklı bölgelerinde bir dizi başka özellik gösterdiği ve bir dizi ülkede ön-faşizmin faşizme geçiş sürecinin yaşanmakta olduğu vurgulandı. Bu büyük tehlide karşı işçi sınıfını merkeze alan uluslararası bir mücadeleden tek çıkar yol olduğu hatırlatıldı. Türkiye'ye dair sunum yapan yoldaşımız ise 19 Mart sonrası başlayan süreçte Devrimci İşçi Partisi'nin nasıl burjuvazinin bir kanadının arkasında hizalanan soldan ayrıştığını örnekleri ile açıkladı. DİP'in, petrol açılımı sürecine itirazlarının sebeplerini enternasyonalist bir perspektifle katılımcılara izah etti. Başta Polonez direnişi olmak üzere son dönemde Türkiye işçi sınıfı içerisinde görülen eğilimlere ve istibdad rejiminin işçi sınıfı

karşısında izlediği politikaları da anlatan yoldaşımız, Yunanistan'ın devrimcilerine Türkiye'deki siyasi durumu işçi sınıfının bakış açısından sunmuş oldu.

Çeşitli üniversitelerden gelen öğrencilerden, sağlık emekçilerine ve taşıma işçileri sendikası-nın farklı şehirlerdeki önderlerine çeşitli sektörlerden işçileri ve gençleri, kardeş partilerinden yoldaşları ile bir araya getiren EEK yaz kampı, zaman zaman kampı zorlaştıran hava şartlarına rağmen başarıyla tamamlandı.

Soykırımcı İsrail, korsanlığına devam ediyor!

En başta kahraman Filistin halkı olmak üzere Batı Asya (Ortadoğu) halklarının kanlı belası İsrail, Gazze halkını ağıltan kırmaya girişti. 2006'dan beri sürdürdüğü Gazze ablukasını daha da sıkılaştırarak Siyonist yapı, bölgeye tüm insanı yardım girişini kesti. İsrail askerleri, 1 Temmuz'da İtalya'dan yola çıkan Madleen isimli insanı yardım gemisinin yolunu keserek aralarında Greta Thunberg gibi şöhrerlerin de bulunduğu gönüllü mürettebatını esir almıştı. Ancak viodanı Filistin halkının ağıltan kırılmasına izin vermeyen, Avrupa ve ABD başta olmak üzere dünyanın birçok bölgesinden gelen gönüllüler, bu kez Hanzala isimli bir gemiyle ablukayı tekrar yarmaya çalıştı.

25 Temmuz günü İsrail donan-

ması, Hanzala'nın da yolunu kesti. Gelen bilgilere göre daha ilk anda kısıtlı olarak donanma, Hanzala mürettebatının önlerini görmesini önlemek için yoğun bir gaz kullandı. Bu gazın kimyevi içeriği, silah niteliği taşıyıp taşımadığı, uzun vadede sağlık sorunlarına yol açır açmayacağı hâlâ belli değil. Daha sonra gemiye çıkan İsrail askerleri, aynı Madleen'de olduğu gibi tüm mürettebatı esir aldı. Daha sonra basına yansıyan İsrail askerleri, aynı Madleen'de olduğu gibi tüm mürettebatı esir aldı. Daha sonra basına yansıyan İsrail askerleri, aynı Madleen'de olduğu gibi tüm mürettebatı esir aldı. Daha sonra basına yansıyan İsrail askerleri, aynı Madleen'de olduğu gibi tüm mürettebatı esir aldı.

yorlar. İki buçuk saatlik bu söz düllosundan sonra botlarla gemiye çıkan silahlı İsrail askerleri, toplu hâlde oturan ve ellerini teslim pozisyonunda havaya kaldırmış mürettebatı esir alıyor. Mürettebatın tek siyahî üyesi, Amerikan işçi sınıfı ve solunda sivrilmiş bir isim olan Chris Smalls idi. 2021'de Amazon işçilerinin sendikalaşmasına önderlik ederek bir işçi lideri olarak ün kazanmış Smalls'un desteği, Ameri-kan işçi sınıfının bir temsilcisi olarak ayrı bir önem taşıyordu. İsrail askerleri, elbette mürettebatın diğer üyeleriyle beraber Smalls'ı da esir aldı. Ancak diğer üyelerin aksine Smalls'ı döverecek yalnızca Filistinliler'e değil, dünyanın tüm ezilen halklarına karşı ırkçı yüzlerini bir kez daha gösterdiler.

Tüm bunlar olurken İsrail yetkilileri, utanıp arlanmadan "insani yardımı Hamas'ın aldığı" gibi ipe sapa gelmez yalanlarla dünya halklarının zekâsıyla dalga geçmeye devam ettiler. Ancak artık dünyanın karnı, İsrail'in yalanla-

rına tok. Emperyalist hükümetler bile halklarının tepkisinden korkarak Netanyahu'yu uluslararası diplomasiye yalnız bıraktı. Türkiye ve dünyada işçi sınıfının göreve, İsrail yıkılana dek bu basınca devam etmek.

Devrimci Marksizm, 17 Ağustos'ta Büyükada'da Trotsky anması düzenliyor

17 AĞUSTOS 2025 PAZAR 17:00
BÜYÜKADA TAŞ MEKTEP

Devrimci Marksizm dergisi, Ekim Devrimi'nin önderlerinden Trotsky'nin İstanbul Büyükada'da sürgünde geçirdiği yıllarda önemli eserler ortaya koyduğu siyasi ve düşünsel mirasını yaşatmak üzere yıllık söyleşiler düzenlemeye başlıyor.

İlki, Trotsky yoldaşımızın Stalin'in bir ajanına katledilmesinin 85. yıl dönümü olması sebebiyle bu Ağustos'ta düzenlenecek olan söyleşide; Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı

ve Devrimci Marksizm Yayın Kurulu Üyesi Sungur Savran, işçilerin ve tüm ezilenlerin hak savunucusu, Avukat Şiar Rışvanoğlu ve Trotsky'nin işaret ettiği siyasi ve örgütsel hattı fabrikasında ve sendikasında ilmek ilmek dokuyan genç işçi yoldaşlarımızdan metal işçisi Naz Şakar konuşacaklar. Etkinliğe ayrıca Yunanistan'dan İşçilerin Devrimci Partisi (EEK) Genel Sekreteri Savaş Mihail-Matsas, Sao Paulo Üniversitesi Tarih Bölümü öğretim üyesi Osvaldo Coggiola, zamanında Nazım Hikmet ile mektuplaşmış, eski Sovyetler Bilimler Akademisi üyesi, bu yıl 100. yaşını kutlayan, Rusya Komünistleri Partisi yöneticisi yoldaşımız, Yosif Abramson ve Meksika'daki Trotsky müzesi (Casa Trotsky) müdiresi Gabriela Pérez de video mesajlarıyla katkıda bulunacaklar.

17 Ağustos'ta saat 17:00'de Büyükada'da bulunan Taş Mektep'in üst salonunda başlayacak etkinliğe tüm okurlarımız davetlidir.

Ukrayna'da Zelenskiy'e karşı yolsuzluk protestoları

Ukrayna'da egemenlerin arasındaki çatışmalar bir süredir su yüzüne çıkmakta. Bu sürecin su ana kadarki zirve noktası ise 22 Temmuz günü meclisten geçen ve sonra Zelenskiy tarafından alelece kabul edilen bir yasal düzenleme ve ardından patlayan eylem dalgaları oldu. İddialara göre, aslında savaş sırasında "kaybolan" insanların tespit etmeyi ve ailelerine yardım etmeyi amaçlayan bir yasa tasarısı, Zelenskiy'nin partisinden gelen bir son dakika değişikliği ile bambaşka bir amaçla evrildi. Yolsuzlukla mücadele amacıyla kurulan ve özerk statüde bulunan iki örgüt NABU ve SAPO'nun özerklikleri kaldırıldı ve doğrudan Zelenskiy'nin atadığı başsavcılığa bağlandılar. Ka-

nun tasarısının meclisten geçtiği öğrenildiğinde, Ukrayna gençliği ülke genelinde sokağa çıktı. Siyasetçi ve savaş koşullarında katılım ilk başta daha mütevazı olsa da savaş başladığından beri gerçekleşen ilk toplu eylem olarak önemli bir eşğin atıldığını gösterdi. Mütevazı eylemlerin hedefi Zelenskiy'nin kanun tasarısını reddetmesiydi; ancak bunun tam tersine tasarının çok kısa sürede onaylandığı anlaşıncaya eylemler büyümeye ve yaygınlaşmaya başladı. Buna karşılık Zelenskiy de iki gün içinde konumunu değiştirdi ve tasarısı iptal etti.

Peki nereden çıktı bu tasarım? Zelenskiy yanlılarına sorarsak, bu tasarı aslında doğrudan savaşla ilgili. İddialarına göre, ABD ve AB

güdümünde kurulan ve yönetilen bu örgütler Rusya tarafından ele geçirilmiş. Kimi çalışanların Meidan darbesi ile devrilen Yanukoviç ile, kimi çalışanların ise doğrudan Rus istihbaratı ile ilişkili olduğu iddia ediyor. Hızını alamayan bazı kaynaklar, NABU ve SAP'nin ülkede bir "Bolşevik terör" estirdiğini iddia ediyor.

Ülkemizdeki resmi propaganda tarzına çok benzeyen bu fantastik öyküleri bir yana bırakırsak, ortada başka bir açıklama kalıyor: NABU ve SAP son dönemlerde Zelenskiy'nin en yakınında bulunan bazı burjuvaları sıkıştırma, onlara ülkeden çıkışı yasaklı getirip rekor kefalet bedelleri ödemeye zorlamaya başladı. Elbette bu durum, ABD kaynaklı örgütlerin

yozaşmayla mücadelede başarı- sı diye anlayamayız. Bu olanlar, siyasi güçler arasındaki bir mevzi savaşıdır. Öyle görünüyor ki Zelenskiy'nin bu savaşta son hamlesi halkın tepkisiyle geri çekilmiştir.

Bu muzafer eylem dalgası, Ukrayna halkının üstündeki ölü toprağını atması açısından önemlidir. Ancak halkın kitlesel olarak içinde yaşadığı gerçekliği anlaması kendiliğinden olmayacaktır. Eylemlerin siyasi niteliği, bu tasarının AB'nin tepkisini kececeği ve Ukrayna'nın gelecekte olacağı hayal edilen AB üyeliğinin önüne geçeceği şeklindedir. Halk, yolsuzlukla mücadele edecek, burjuvazinin keyfi

Konkordato saldırılarından işçiye koruyacak çözüm: daha fazla örgütlenme ve mücadele!

Dünya ve Türkiye ekonomisi bir yandan yavaşlama eğilimleri gösteriyorken bir yandan da büyük krizlere gebe. Türkiye’de birçok sektörde fabrikalar yeni işçi alımını durdurdu ve toplu işten çıkarmalar yaşanıyor. Bunun yanında iflas ve konkordato-larda ciddi bir yükseliş var. Bunların hepsini işçi sınıfına yönelik birer saldırı olarak görmeliyiz.

Bu saldırılardan biri olan konkordato patronlar açısından son dönemde popüler bir yöntem haline geldi. 2025 yılının ilk altı ayında konkordato başvurusunda bulunan şirket sayısı 2.776 oldu. Her ay ortalama 463 şirket konkordato başvurusunda bulunuyor. Bu rakam 2024 yılında 291 iken, 2023’te 126 idi. Konkordato başvurularında keskin bir yükseliş olduğunu rakamlar açıkça ortaya koyuyor.

Nedir bu konkordato?

Konkordato borçların ertelenmesi anlamına gelir ve mali durumu kötü olan borçlu için iflastan önce borçlarını yeniden yapılandırma olanağı sağlar. Konkordato da iflasa doğru giden bir şirketin alacaklıları ile anlaşarak borçlarını yeniden düzenlemesine ve şirketi iflastan kurtarmasına yönelik bir hukuki yoldur. Anlaşma için alacaklıların ve borçlu şirketin onayı gerekir ve bu anlaşma mahkeme kararı ile yapılır. Süreç başladığında, borçlu şirketin normal faaliyetlerinin bir kısmı sınırlandırılır.

Konkordato ve işçilik alacakları

Konkordato sürecinde şirkete karşı hiçbir icra takibi yapılamaz ve daha önce başlamış olan icra takiple-

ri durur. Ancak yasa bazı alacakları “imtiyazlı alacak” olarak saymış, bu alacakların diğerlerinden daha önce ödenmesi gerektiğini kabul etmiştir. İşçilik alacakları bunlara dahildir.

İşçilik alacaklarının konkordato projesinde gösterilmiş olması gerekir. Konkordatoya yazılmamış işçilik alacakları imtiyazsız alacaklar gibi konkordato şartlarında ödenir. Yani projede yoksa veya olandan az gösterilmişse işçiler konkordato süresince alacaklarını talep edemeyeceklerdir. Patronlar tam olarak bu kısmı kullanarak işçilik haklarını gasbetmektedir.

İşçinin alacakları için başlatıldığı icra takiplerinde, şirketin malları üzerinde haciz yapılması ve malların satışının yapılması da mümkündür. Yasa bu yönüyle işçiyi korusa da uygulamada böyle değildir! Örneğin 2022 yılında Deriteks sendikası tarafından sürdürülen ETF Tekstil direnişinde sendika avukatlarının şirketin malları üzerinde haciz işlemlerini yaptırabilmesi aylar sürmüştü.

İşçi konkordato sürecinin başlangıcından önce işten ayrılmışsa, iflas tarihinden geriye doğru son bir yıldaki işçilik alacakları yasaya tabidir. İşçi daha önce ayrıldıysa işçilik alacakları imtiyazlı alacak olarak nitelendirilmez ve konkordatonun kabul edilmesi halinde konkordato hükümlerine göre sürece dahil edilir. **Yani diğer alacaklılar gibi sürece dahil edildiği için açtığı bir takip varsa durur. Şirkete karşı bir yıldan uzun sürer alacakları için mücadele eden bir işçi uzayan dava süreçlerinden sonra şimdi de konkordatoyla ceza-**

landırılır ve alacakları ötelenir!

İşçilik alacaklarını teminat altına almak için Ücret Garanti Fonu düzenlenmiştir. Patronun konkordato ilan etmesi halinde **işçinin üç aylık tam ücreti İŞKUR tarafından Ücret Garanti Fonu’ndan ödenir.** Ödeme işçinin ödenmeyen üç aylık ücretiyle sınırlıdır. Daha sonrası için işçinin ücretlerinin hiçbir garantisi yok!

Konkordato karşısında işçiler ve sendikalar ne yapmalı?

Konkordato yasası bazı yönleriyle işçinin lehine görünüyor olsa da aslında işçilerin alacakları ve hakları uygulamada gasbedilmektedir. Şöyle ki;

İlk olarak bir işçinin, yukarıda anlatılanlardan yararlanabilmesi için alacaklarını konkordato projesine dahil ettirmesi gerekmektedir ve patronun bunlar için teminat yatırması gerekmektedir. Örneğin patron; 600 kişinin çalıştığı bir fabrikada “ben 50 işçi çıkarıp üretime devam edeceğim, devam eden üretim sayesinde de borçlarımı ödeyeceğim” şeklinde bir proje öne sürebilir. Ancak daha sonra işçilerin çoğunu **işten çıkardığında, işten çıkarılan işçilerin her birinin ayrı ayrı dava açması gerekir.** Patronlar bu davalarla uzun bir süre kazanırken işçilerin hakları gasbedilir.

Yasalar konkordato ilanı sırasında çalışmaya devam eden işçiye dava veya icra takibi açma hakkı tanıyor fakat bu icra takibine patronlar anında itiraz edebiliyor. Patron icraya itiraz ederse işçinin “itirazın iptali davası” açması gerekiyor. **Dava yoluna gidilmesi demek fiilen konkordato sürecini kaçırmak demek.**

Patronun icra yoluna itiraz etmesi durumunda ise işçinin haciz yapma hakkı bulunuyor. Ancak haciz her aşamasında ayrı masraf gerektiren ve çok pahalı bir yöntem. Muhafazadan sonra da satış sürecine kadar içinde yediemin ücretlerinin peşin ödenmesi gerekiyor. Taşınır mallardan ofis eşyaları anlaşılıyor. Üretim makineleri için gerekli meblağları bir işçinin karşılaması mümkün değil. Küçük sendikaların bile üretim araçlarını satış sürecine taşıyacak maliyeti karşılaması çok zor. Yani haciz yolu da işçiler için meşakkatli.

Konkordato, holdinglerin kendi bünyelerindeki şirketleri boşaltması için de müsait bir uygulama. 2025 yılının başında İş Holding bünyesindeki KFC ve Pizza Hut markalarına sahip İş Gıda şirketi konkordato ilan etmişti. Bu konkordato projesinden önce şirketin varlıkları holding bünyesindeki başka bir şirkete usulsüzce devredilmişti. Dolayısıyla 7 bin işçi alacaklarıyla birlikte kendini kapı önünde buldu ve şimdi yıllar sürebilecek hukuk süreçleri içindeler.

İşçi sınıfına yönelik ciddi bir tehdit olan konkordato karşısında **işçiler tüm haklarını alıncaya kadar hiçbir**

şekilde fabrikalardan veya işyerlerinden mal ve makine çıkarılmasına izin vermemeli. İş yasal sürece bırakıp işyerlerinin içinin boşaltılmasına izin vermek mücadeleyi kaybetmek anlamına gelecektir.

İflas ve konkordato saldırıları karşısında işçi sınıfı ve sendikalar kendi taleplerini yükseltmelidir.

Şirketlerin kârlı çalıştığı dönemlerde şirket kârlarını türlü yöntemlerle cebine aktaran patronlar borçtan da sorumlu tutulmalıdır. Konkordato komiserlerinin ücretleri ve dava dosyasının masrafları patronun kişisel sermayesinden karşılanmalıdır.

Konkordato ilan eden işyerleri bedelsiz olarak işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Üretimin devamı bu şekilde sağlanmalı ve işçinin alacakları devlet tarafından güvence altına alınmalıdır.

Patronların şirketin içini boşaltıp işçileri işsiz ve alacaklarından mahrum bırakmasını engellemek için fiili mücadele tek etkili yol. İşçi düşmanı Orta Vadeli Program’a, toplu işçi çıkarmalara, sendikasılaştırılmalara, iflas ve konkordato saldırılarına karşı daha fazla örgütlenmeyle, işgal, grev ve direnişlerle cevap verelim!

İngiliz Mehmet’in son palavrası: “Vergide adaleti sağlıyoruz!”

Rakamlar tam tersini söylüyor! Vergi dilimine giren işçiler açlık sınırının altına düşüyor! Emekçi halk vergi zulmüne karşı feryat ediyor!

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek namıdiğer İngiliz Mehmet (resmen İngiliz vatandaşı olduğu için ve politikalarında işçi düşmanı İngiliz liberalizmini takip ettiği için böyle diyoruz) iktidarın gayriresmî yayın organlarından Kanal 7’ye verdiği röportajda milyonlarca işçi ve emekçinin gözüne baka baka Türkiye’de vergi adaletsizliğinin olmadığını söyledi.

İngiliz Mehmet yandaş gazetecilerin karşısında rahat koltuğunda palavra sıkarken, onun sözlerini dinleyen 27 bin lira net ücret alan bir işçinin ücreti üst vergi dilimine girdiği için 25 bin liraya yani 26 bin 400 lira olan açlık sınırının altına düşüyor, yoksulluk sınırı seviyesi olan 80 bin lira civarında ücret alan bir çalışan

ise Mayıs ayından itibaren yüzde 35’lik en üstten ikinci vergi dilimine giriyor. Yoksulluk sınırında ücret alan bir işçinin yıl sonunda ödediği gelir vergisi aylık 30 bin liraya kadar çıkıyor.

İşçi emekçi ne yaşadığını biliyor ve anlatılan bu hikâyelere inanmıyor. Ancak İngiliz Mehmet rakamları eğip bükerek kafaları karıştırmaya çalışıyor. Güya Türkiye’yi başka ülkelerle karşılaştırarak vergide durumun söylenen kadar kötü olmadığını iddia ediyor. Rakamları çarpıtırken sürekli vergilerin millî gelire oranlarından bahsediyor. Örneğin diyor ki: “Türkiye’de gelir vergisinin millî gelire oranı yüzde 2,6; AB’de yüzde 9,3; OECD’de 8,2. Mehmet Şimşek bütün yükü ücretlilere yükledi, şirketlerden vergi almıyor’ diyorlar. Kurumlar vergisinin millî gelire oranı Türkiye’de yüzde 3, AB’de yüzde 3,2. Yani çok yakınız.”

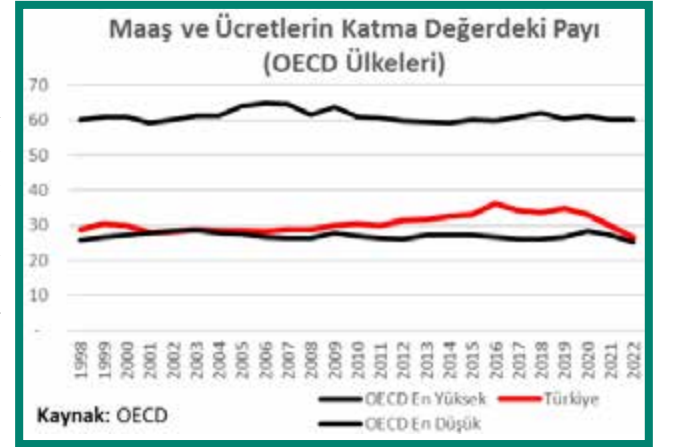
Tabii ki İngiliz Mehmet işine gelmediği için Türkiye’de ücretlerin millî gelire oranından bahsetmiyor. Biz bahsedelim. Türkiye ücretlerin ve

emeğe yönelik transferlerin millî gelirden aldığı pay açısından yüzde 35 ile OECD ülkeleri içinde en alt sırada bulunuyor. Bu oran İngiltere, Almanya, Fransa gibi daha zengin olan ve sendikalaşmanın fazla olduğu Avrupa ülkelerinde yüzde 60’ın üzerinde. Ama Türkiye, Romanya (yüzde 47), Macaristan (yüzde 48), Arnavutluk (yüzde 49), Bulgaristan (yüzde 53) gibi ülkelerin de yanına dahi yaklaşıyor. İşçi ve emekçi millî gelirden en düşük payı aldığı için ödediği verginin oranı da daha az gözüküyor. Aynı şey şirketler için geçerli. Türkiye’de şirketlerin kâr olarak millî gelirden aldıkları pay diğer ülkelerin çok üzerinde olmasına rağmen hepsinden daha az vergi ödüyor. İngiliz Mehmet de bunu bize, “yakınız” diye yutturmaya çalışıyor.

Peki gerçeği hangi rakamlara bakarak görebiliriz? Vergi adaletsizliğini görmek için işçi ve emekçilerin vergi yükünü en çok üstlendiği kaynaktan kesilen vergilerin ve tüketim vergilerinin (hiç geliri olmayan ile milyarder para babasının da aynı oranda ödediği tüketim vergileri ne kadar ağırlıklı ise vergi adaletsizliği

o kadar fazladır) toplam vergileri içindeki payına bakmak gerekir. Buraya baktığımızda kaynaktan kesilen vergilerin toplam vergilerin toplam gelir vergisi içindeki payının yüzde 93 olduğunu, tüketimden alınan dolaylı vergilerin de toplam vergi gelirleri içindeki ağırlığının yüzde 66 olduğunu görüyoruz. Ayrıca OECD’nin raporlarına göre 2024 yılı için ücretler içindeki vergi ve sosyal sigorta primlerinin ağırlığını gösteren vergi takozu açısından da OECD ortalaması yüzde 34,9’dur ve Türkiye yüzde 39 ile OECD ortalamasının 4,1 puan üstündedir.

İşte işçi ve emekçinin omzunda hissettiği devasa vergi yükünü yansıtan gerçek rakamlar bunlardır. Sermaye iktidarının bu adaletsizliği çözmesi mümkün değildir. Tam ter-

sine AKP iktidarı işçi düşmanı Orta Vadeli Program ile emekçi halktan daha fazla vergi alıp, kamu kaynaklarını vergi indirimleri, vergi afları ve teşviklerle sermayeye aktarmaya devam etmektedir. Vergide adalet bir sınıf mücadelesi konusudur!

Vergide adalet için işçinin çözümü:

- Yoksulluk sınırının altındaki ücretler gelir vergisinden muaf tutulsun!
- Temel ihtiyaçlardan KDV ve benzeri tüketim vergileri alınmasına son!
- Kurumlar vergisi arttırılsın!
- Para babalarına servet vergisi!

